

CHẤP NHẬN ĐƯỜNG LỐI SẴM SẴN CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI VÀO THỜI CUỐI RỐT

 [Anh Carl Williams nói, “Anh khỏe không, Anh Branham?”—Bt.] Anh khỏe không, Anh Carl? Tốt. Cảm ơn các anh. [Anh Williams nói với hội chúng, “Mời anh chị em ngồi.”] Đẩy một chiếc ghế khác ra sau. Được rồi. Là của tôi chứ? [“Vâng.”] Ừm! Nó đây này.

2 Ồ, thật tốt khi được trở lại trong nhà của Chúa, tối nay, và đặc biệt là nơi này, bởi vì tôi đã có đặc ân dâng nhà này của Chúa, cách đây một thời gian, khi Anh Sharrit quý báu của chúng ta xây dựng nơi này, và chúng ta đã dâng nó cho Chúa để hầu việc Ngài. Và thật tốt để được ở trong nhà của Đức Chúa Trời bất cứ lúc nào, phải không? Đó là một nơi thực sự tốt đẹp.

3 Và ở dưới đây trong vùng băng giá này, nơi mà nó...Tôi đi xuống đây để tránh khỏi thời tiết lạnh giá, và tôi đã đi ngay vào đó. Tôi đã nói tối hôm qua, “Tôi hy vọng tôi không mang đến cho anh tất cả những rắc rối này.” Ồ, anh em biết đấy, họ nói mùa hè lấy đi sự nghỉ ngơi của mùa đông ở ngoài đây. Và có lẽ mùa đông đến để nhìn vào nó, xem nó đang diễn ra như thế nào. Nhưng thật dễ chịu—được ở đây bất cứ lúc nào.

4 Tôi luôn luôn có một—một tình cảm dành cho Phoenix, từ khi còn là một cậu bé. Tôi yêu Phoenix. Và Phoenix là nơi đầu tiên tôi từng giảng cho những người không phải là chủng tộc da trắng. Đó là những thổ dân da đỏ Anh-điêng. Tôi đi lên khu bảo tồn. Tôi đoán có thể có nhiều người ở đây còn nhớ khi tôi đã hứa với Đức Chúa Trời trên bục giảng: nếu Ngài chữa lành cho một người nghiện rượu và một phụ nữ bị bệnh lao, tôi sẽ đi đến những khu bảo tồn để—để hầu việc cho những người da đỏ Anh-điêng. Và họ đã nhắc tôi về điều đó. Và cả hai người đều được chữa lành. Và tôi đi lên Khu bảo tồn Apache, và ở đó Chúa

đã ban cho chúng ta chiến thắng vĩ đại.

5 Tôi không thể nghĩ ra tên của người phụ nữ đó đã được chữa lành bệnh ung thư ở trên đó. Đó là một trường hợp nổi bật. Tôi tin bà là một nhà truyền giáo ở trên đó, Hội Phúc Âm Ngũ Tuần, điều tốt nhất mà tôi nhớ. Chúng tôi đã đi với cô ấy, Mitchell. Và điều đó đúng. Có người nào ở đây đã ở cùng trong buổi nhóm đó trong khu bảo tồn trên đó lúc ấy, vào đêm đó không? Tôi nghĩ... Vâng. Đúng vậy.

6 Tôi—tôi nghĩ tôi sẽ đối đầu với điều đó. Tôi—tôi không thể làm cho họ hiểu ý tôi là gì. Tôi sẽ không bao giờ quên đêm đó. Có một...rất lâu sau khi tôi đã giảng một thời gian, và nói với họ về Đấng Christ. Tôi đang đứng trên các bậc thang của hội trường truyền giáo. Và họ đã đầy chỗ, rồi tất cả họ ở bên ngoài. Vì vậy tôi đã nói chuyện với họ. Và một điều nổi bật, đêm đó, là người—người anh em da đỏ Anh-điêng mà họ đã đưa vào trên một con tàu, và thời gian dài trước buổi sáng. Và họ—họ bị ướt, nơi họ đã đi qua dòng—dòng sông. Forded đã đưa nó xuống đó, nơi nào đó, đã mang anh ta vào.

7 Tôi hỏi anh chàng trẻ tuổi. Tôi nói, “Anh không sợ mình bị viêm phổi sao?”

Anh ấy nói, “Chúa Jêsus Christ chăm sóc tôi. Tôi mang theo bố tôi.”

“Tốt.” Tôi nói, “Anh có tin ông ấy sẽ được chữa lành không?”

“Có.”

8 Ông đang run rẩy vì bệnh bại liệt. Hai chàng trai trẻ đang mang ông đi. Tôi đã cầu nguyện cho ông cụ.

9 Sau một lúc tôi nghe thấy tiếng gì đó đang la hét. Nhìn xuống; ông cụ có tấm bảng trên lưng của chính mình, đi vòng quanh, vẫy tay với mọi người. Chỉ có đức tin đơn sơ để tin, đó là tất cả những gì nó cần.

10 Tôi nhớ đêm đó, một người phụ nữ Anh-điêng thân yêu, bà có những bím tóc dài xoắn xuống. Và bà đang chống nạng, và chúng được làm theo cách tự chế, chúng, giống như những que củi với một miếng ván phủ trên đầu chúng, giống như hai bốn chân, và rồi quấn những miếng giẻ xung quanh. Và, thực sự, người

tiếp theo đến là... Bà ấy đang xếp hàng, đến từ bên trong tòa nhà. Nhưng có một cậu bé, người da đỏ Anh-điêng trẻ, trông rất mạnh mẽ. Anh ấy đã đánh bại tất cả những người còn lại trong họ, để vào hàng. Và cụ già tội nghiệp đang cố gắng đưa gậy của mình ra. Và bà đã thấy hai hay ba lần chữa lành trước khi bà vào hàng.

11 Và tôi nghĩ, khi bà nhìn tôi, và những nếp nhăn sâu, to lớn, và những giọt nước mắt chảy xuống qua những rãnh nước mắt đó trên má bà, tôi nghĩ, “Mẹ của người nào đó.” Tôi chưa bao giờ nói một lời với bà ấy, chưa bao giờ cầu nguyện cho bà, bất cứ điều gì. Bà ấy chỉ ngược lên nhìn tôi. Và khi bà làm thế, bà chỉ trao cho tôi đôi nạng và bước đi, chỉ đơn giản vậy thôi.

12 Con trai tôi đang cố gắng đưa tôi lên đây. Anh em có thể nghe điều đó rõ hơn không? Hôm nay tôi đọc một câu chuyện về một—một—một con lợn được đem đến khu bảo tồn động vật, và tôi đoán anh em để ý. [Người nào đó điều chỉnh micrô của Anh Branham—Bt.] Bây giờ, điều đó cảm thấy tốt hơn, dù sao đi nữa. Đó là cách cuộc sống diễn ra. Dù sao đi nữa, có rất nhiều nút thắt trong chuyện này, phải không?

13 Bây giờ dân sự đang đứng, và—và chúng ta không—chúng ta không muốn mất nhiều thời gian hơn có thể được. Và anh chị em là những người tử tế, cho đến nỗi tôi—tôi cứ muốn nói chuyện với anh chị em một thời gian dài.

14 Và chúng ta ở đây bây giờ trong chuyến thăm với Hội Thông Công Thương Gia Phúc Âm Toàn Vẹn. Và hội đồng ban đầu được tổ chức tại Ramada, bắt đầu phần cuối cùng của...Chúng ta hãy xem nào, ngày mấy? [Một anh em nói, “Hai mươi bốn.”—Bt.] Hai mươi bốn. Ngày hai mươi bốn đến ngày hai mươi tám, tại Khách sạn Ramada. Và sẽ có một số diễn giả kỳ diệu ở trên đó, Anh Oral Roberts và nhiều người khác. Và tôi...Chúng ta luôn có một thời gian vui vẻ. Rằng, khi mọi người đến với nhau như thế, chúng ta có một thời gian tuyệt vời tại Khách sạn Ramada này.

15 Có thể là Anh Oral đó và tôi có thể tổ chức một buổi nhóm chữa lành ở đó. Anh em không thể nói. Điều đó thật sẽ tốt. Vâng. Vì vậy—vì vậy chúng tôi—chúng tôi chưa bao giờ ở cùng nhau. Tôi không biết anh ấy sẽ nghĩ gì về việc có một buổi nhóm, anh ấy và tôi với nhau, nhưng tôi sẵn lòng. Nếu anh ấy có thể chịu đựng

được tôi, ồ, chúng ta sẽ cố gắng, và rồi cầu nguyện cho những người đau.

¹⁶ Và chúng tôi đã không tổ chức những buổi nhóm chữa lành, nếu anh em để ý. Chúng tôi đã không phát thẻ cầu nguyện hay không có gì cả, bởi vì sự tắc nghẽn của các nhà thờ nhỏ, anh em biết đấy. Và dân sự, anh em hầu như không thể đưa dân sự ra vào. Và rồi khi anh em làm vậy, nó gây ra một đám đông pha trộn xung quanh, và cảnh sát cứu hỏa sẽ không đánh giá cao điều đó. Vì vậy chúng ta hầu như đã bỏ qua các buổi nhóm chữa lành cho đến nay trong các buổi nhóm, và chỉ đang cố gắng mang đến một Sứ điệp Phúc âm đơn sơ, nhỏ bé. Để...Và sự hiện diện của anh chị em, và sự hợp tác với tôi, và lời cầu nguyện của anh chị em dành cho tôi, khích lệ tôi được ở đây. Và tôi hy vọng những sứ điệp nhỏ này khuyến khích anh em cứ tiếp tục, đang sống cho Đấng Christ.

¹⁷ Và tôi để ý, nhiều lần, nhiều người đến từ nhà thờ này đến nhà thờ khác. Và điều đó làm cho tất cả chúng ta trở nên quen thuộc, và—và chúng ta thật sự trở nên...thân thiết với nhau. Tôi thích điều đó. Chúng ta cũng có thể ngồi với nhau ở đây, trong các nơi trên Trời, bởi vì chúng ta sẽ đến loại nơi mà chúng ta sẽ ở cùng nhau trong nơi trên Trời, trên Thiên đàng.

¹⁸ Có một dòng chỉ trích nhỏ tôi đã nhận được ngày nọ trong thư. Nó có thể vượt qua điều đó trong khi chúng ta hầu như điều chỉnh cảm xúc của mình. Bất kỳ mục sư nào đều biết, anh em phải nói điều gì khác, hầu như tự điều chỉnh cho phù hợp với cử tọa, và cử tọa đối với anh em. Có một...

¹⁹ Một doanh nhân đã đăng bài báo của họ trong...từ *Tiếng* của Thương Gia, về—về một...Tôi nghĩ chúng ta sẽ gọi đó là một khái tượng. Và nó khác một chút, thông thường, so với những khái tượng mà tôi có. Tôi đã...đã được đưa đi từ nơi tôi đã ở, lên. Nhìn xem, tôi không nhìn xa hơn mái nhà của tòa nhà đó. Và ở đó tôi đã ở trong một nơi khác nơi tôi đã nhìn thấy tất cả những người đã đi qua. Nhiều người trong các bạn đã đọc bài báo, dĩ nhiên. Và trong đó, sau khi Ngài đã phán với tôi họ là...họ là ai, và tất cả họ đều trẻ lại. Và họ đã thực sự...

20 Tôi luôn luôn sợ chết. Không sợ rằng tôi sẽ bị hư mất, nhưng tôi không muốn là một hồn linh. Tôi chỉ...Tôi muốn là một con người, một con người. Bởi vì, tôi luôn luôn hiểu như một người, bắt tay mọi người. Tôi nghĩ, “Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi đến đó và tôi gặp Anh Rose, và anh ấy sẽ là một đám mây trắng, nhỏ bé hay điều gì đó? Tôi biết đó là Anh Rose, bằng cách nào đó, nhưng tôi không thể bắt tay anh ấy. Tôi không thể nói chuyện với anh ấy. Hay là...” Tôi—tôi tự hỏi, “Điều đó sẽ không kinh khủng sao?” Nhưng, tôi nghĩ, “Rồi khi tôi quay lại, dĩ nhiên, tôi sẽ có một sự sống lại.”

21 Lời Kinh Thánh đó chưa bao giờ xảy ra với tôi trước đây, rằng, “Nếu đèn tạm trên đất này bị phá hủy, chúng ta có một đèn tạm đang chờ đợi rồi.”

22 Vì vậy sáng hôm đó, tôi đã thức dậy. Tôi đã nghĩ, “Anh bạn à, anh đã năm mươi tuổi. Nếu anh định làm bất cứ điều gì cho Chúa, tốt hơn anh nên nhanh lên. Anh sẽ già quá, sau một thời gian ngắn.”

23 Và đột nhiên, tôi bị cuốn vào nơi này, và có thể nhìn lại và thấy chính mình ở dưới đây. Chưa bao giờ có kinh nghiệm đó. Nhiều lần tôi đã có những khả năng thấy chính mình đang đứng ở đâu đó, và rồi...Ồ, nếu anh em không hiểu điều đó, anh em nghĩ mình bị mất trí. Anh—anh em ở đây, đang quan sát chính mình ở đó. Và rồi anh em rời khỏi đây, và anh em ở trong chính mình ở đó. Ủ-m. Nó có thể xảy ra lâu rồi, nhiều năm phía trước, và vân vân. Thật khó để giải thích, anh em không, anh em không thể giải thích nó.

24 Anh em không thể giải thích Đức Chúa Trời. Anh em phải tin Ngài. Thấy không? Nếu anh em có thể giải thích điều đó, thì đó không còn là đức tin nữa. Anh em chỉ phải tin điều đó.

25 Và sau khi Ngài đã phán với tôi, nhìn thấy tất cả những người này, và họ đã...Họ có những thân thể. Họ...Không thể có tội lỗi. Những người đàn ông và đàn bà...Những người nữ đó đang ôm tôi, và họ là những người nữ. Nhưng không có khả năng phạm tội lần nữa, bởi vì, đây, các tuyến trong thân thể chúng ta sẽ được thay đổi ở đó. Chúng ta có...Chúng ta có giới tính khác bây giờ, bởi vì đó là để tái tạo thế giới, và cuộc hôn nhân của—và cuộc hôn

nhân của chúng ta để sanh ra con cái. Nhưng rồi sẽ không cần điều đó nữa. Sẽ không có con cái nào được sinh ra nữa. Chúng ta sẽ không có tuyến tinh đục trong thể giới mới, đây, không chút nào. Nhưng, tuy nhiên, người nữ sẽ là người nữ, trong tâm vóc đó. Và đàn ông cũng sẽ là đàn ông. Nhưng sẽ không còn phái nam và phái nữ giữa họ, theo cách đó. Và họ sẽ không ở trong những tuyến đó, vì vậy sẽ không có cách nào để Sa-tan chơi một trò lừa nữa trên họ.

²⁶ Vì vậy, trong đó tôi để ý những người nữ này chạy đến và vòng tay ôm lấy tôi, và nói, “Người anh yêu quý của chúng ta, tôi rất vui vì anh có mặt ở đây.” Bây giờ, điều đó thật tuyệt vời. Tất cả họ, trẻ trung, tất cả những người nữ đẹp nhất, tóc dài, mặc áo dài, anh em biết đấy, giống như áo choàng, áo choàng trắng như lụa. Và họ trông thật đẹp làm sao!

²⁷ Rồi đến đây thưa các anh em, chỉ...Và những người đàn ông đẹp trai nhất mà tôi từng thấy, trông giống như tất cả họ khoảng hai mươi tuổi. Và đôi mắt của họ, sáng lấp lánh. Họ, ồ, họ rất nam tính về mọi mặt. Và tôi tự hỏi. Và họ bế tôi lên và ôm chầm lấy tôi và nói, “Người anh yêu quý của chúng ta.”

²⁸ Tôi tự hỏi làm thế nào...Tôi nhìn lại và có thể thấy chính mình ở dưới đây, tuy nhiên, đang nằm xuống. Ồ, bây giờ, suy nghĩ, “Thật lạ.” Và rồi tôi hỏi.

²⁹ Có một phụ nữ thật đáng yêu đến, vòng tay ôm tôi, nói, “Ồ, Anh Branham, chúng tôi rất vui vì anh ở đây, người anh yêu quý của chúng tôi.”

³⁰ Tôi nhìn nàng, khi nàng đi khỏi. Và Tiếng đó đang nói chuyện với tôi, nói, “Người không nhận ra cô ấy sao?”

Tôi nói, “Tôi—tôi không.”

Nói, “Nàng đã qua tuổi chín mươi khi người dẫn nàng đến với Đấng Christ.”

³¹ Và nàng ở đó, người đẹp nhất mà tôi đã nhìn thấy, theo cách của một người nữ. Và tôi nói, “Không ngạc nhiên khi nàng nói ‘Anh trai quý báu.’” Hiểu không? Bây giờ nàng có thể không bao giờ thay đổi nữa. Nàng là cách đó cho cõi Đời đời.

Tôi nói, “Tôi muốn thấy Chúa Jêsus.”

³² Nói, “Ngài cao hơn điều này. Ngày nào đó Ngài sẽ đến, và người sẽ bị đoán xét bởi Phúc âm mà người đã rao giảng, bởi vì người là người lãnh đạo.”

Tôi nói, “Ồ, Phao-lô sẽ phải bị đoán xét bởi đám đông của mình chứ?”

Ngài phán, “Đúng.”

Tôi nói, “Tôi đã giảng Phúc âm giống như ông ấy đã giảng. Hoàn toàn chính xác như cách ông ấy đã nói Nó, đó là cách tôi đã nói Nó.”

³³ Và hàng triệu người hét lên, “Chúng ta đang yên nghỉ trên Điều đó.”

³⁴ Rồi một điều kỳ lạ đã xảy ra. Tôi thường cưỡi một con ngựa có yên, nhỏ, và tôi—tôi gọi nó là Prince. Và tôi yêu con ngựa già nhỏ bé đó biết bao. Tôi thường cưỡi nó mỗi buổi sáng, trước khi đi học, đặt những cái bẫy của tôi. Và tôi nhìn thấy con ngựa thân yêu nhỏ bé này đến gần tôi, và gục đầu qua vai tôi, và khều khều. Và tôi đã vỗ về nó. Tôi nói, “Prince, ta biết mày ở đây.” Và tôi cảm thấy điều gì đó đang liếm tay tôi. Đó là con chó săn gấu trúc thân yêu của tôi. Nó đưa tôi đi trường học, trang bị quần áo cho tôi, đi săn. Tôi nói, “Prince, hay là, Fritz, ta biết người cũng ở đây.”

Rồi tôi cảm thấy điều gì đó xảy ra. Tôi đang quay lại.

³⁵ Điều đó đã được viết trong *Tiếng* của Thương Gia Cơ-đốc. Và một mục sư đã viết cho tôi ngày nọ. Anh ấy nói, “Tôi rất quý trọng khải tượng đó, Anh Branham. Mọi thứ dường như rất tốt cho đến khi anh đề cập đến những con ngựa. Thiên đàng được tạo ra cho con người. Không có chuyện như những con ngựa trên Thiên đàng.”

³⁶Ồ, tôi đã nói, tôi đã hỏi âm cho anh ấy. Tôi nói, “Thưa anh, tôi chưa bao giờ nói tôi đã ở trên Thiên đàng. Tôi đang hỏi Chúa Jêsus ở đâu, và Ngài vẫn ở bên kia.” Tôi nói, “Nhưng nếu điều đó có thể giúp anh một chút, Sách Khải huyền, nói, ‘Khi Chúa Jêsus rời khỏi các tầng trời, Ngài đang cỡi một con ngựa trắng.’ Và tất cả đạo quân của Thiên đàng đang đi theo Ngài, trên những con ngựa trắng. Thấy không? Vì vậy điều đó đến từ Thiên đàng của các tầng trời.”

37 Và điều khiến tôi cảm thấy rất dễ chịu, khi tôi bắt đầu quay trở lại, Ngài phán, “Tất cả những người người đã từng yêu, và tất cả những người đã từng yêu người, Đức Chúa Trời đã ban cho người.”

38 Một ngày tươi sáng nào đó, ở phía bên kia, sẽ khác hẳn. Tôi thật sự không thể...Anh em thật sự không thể đủ khả năng, để bỏ lỡ nơi đó. Đừng làm thế. Bất cứ điều gì anh em làm, hãy làm... Đừng sợ. Không cần phải sợ hãi. Không có gì phải sợ.

39 Ô, khi tôi nghĩ đến trở lại, điều đó làm tôi buồn. “Tôi sẽ phải quay lại lần nữa chẳng? Liệu tôi có phải quay lại, với những gì tôi đã sợ hãi không?” Thấy không? Và rồi khi chúng ta đến với thân thể sống lại, thì chúng ta sẽ ăn và uống. Họ không ăn và uống. Họ không có nhu cầu ăn và uống. Họ không đi đâu cả, và họ không mệt mỏi. Nó chỉ là...Không có từ nào mà tôi có thể sử dụng. Nó thật hoàn hảo; điều đó sẽ không làm được. Nó vượt xa những gì tôi gọi là hoàn hảo. Họ—họ vừa mới đến, chính là điều đó, tại—tại nơi đó, và điều đó thật tuyệt vời.

40 Vì vậy, ô, hãy lắng nghe, thưa các bạn. Tôi—tôi nghĩ tôi đang suy nghĩ đúng đắn, và tôi—tôi—tôi biết điều đó nghe có vẻ lạ. Nhưng tôi chưa bao giờ có thể, và không bao giờ cố gắng, để giải thích cho mọi người những điều này. Nhiều điều mà...Nó không thể giải thích được. Và anh em chỉ làm rối tâm trí mọi người. Nhưng nếu tôi có thể, và cảm thấy làm như vậy, nó sẽ đang báo động.

41 Nhưng để ý điều này. Tôi nói điều này. Đừng sợ. Sự chết chỉ là một con bù nhìn, cố gắng giữ anh em tránh xa điều gì đó. Chao ôi, thật vinh hiển! Nó vượt xa bất cứ điều gì mà anh em có thể nghĩ về. Không lạ gì Kinh Thánh nói, “Mắt chưa thấy, tai chưa nghe, lòng người chưa nghĩ đến nhưng Đức Chúa Trời đã sắm sẵn điều ấy cho những người yêu mến Ngài.” Ô, chỉ để nhìn qua bức màn thời gian! Thế thì, tôi đã cố gắng nhiều hơn bao giờ hết trong đời, để cố gắng thu phục mọi người đến với Đấng Christ, kể từ đó. Anh em không thể bỏ lỡ nó. Đừng làm điều đó. Hãy tin chắc rằng bạn đúng với Đức Chúa Trời, và những điều khác sẽ ổn thỏa.

42 Bây giờ, tôi chỉ có một vài ghi chú được viết ra ở đây, tôi nghĩ tôi sẽ nói một chút ít từ tối nay. Và tôi nghĩ tối mai chúng ta sẽ đi lên, cách đây khoảng hai mươi dặm, hoặc hơn thế nữa. Mesa, tôi tin là vậy. Mesa. Đó có phải là Mesa không? Mesa. Và rồi đêm tiếp theo tại Tempe, Tempe. Và tôi có lịch trình trong túi ở đây, từ tờ giấy mà Anh Williams đã đưa cho tôi. Nhưng, tôi khá bận rộn, tôi thật sự chưa xem qua nó. Billy chỉ đến và đón tôi, và nói, “Chúng ta sẽ đi *như vậy-như vậy* và *như vậy-như vậy*,” và chúng ta bắt đầu đi thôi. Rồi tôi đi qua đây, và anh ấy cố làm tôi nghẹt thở.

43 Bây giờ, mọi người có cảm thấy thật mộ đạo không? Hãy nói, “A-men,” nếu các bạn là vậy. [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Thật tốt. Tốt lắm. Bây giờ, chúng ta hãy cúi đầu nào.

44 Như, chúng ta chỉ, những giác quan nhỏ bé của chúng ta về sự hài hước và về sự biếu lộ. Chúng ta là những con cái, và chúng ta tập hợp và nói chuyện như những đứa con. Và chúng ta... Ngay cả Đức Chúa Trời cũng có óc khôi hài, anh em biết đấy.

45 Vì vậy chúng ta hãy cúi đầu bây giờ và thưa chuyện với Ngài trước khi chúng ta đọc Lời Ngài. Trong khi chúng ta cúi đầu, có ai ở đây có nhu cầu cầu nguyện không? Hãy để nó được biết bởi bàn tay giơ lên của các bạn. Xin Chúa ban phước cho anh chị em. Bây giờ chúng ta hãy cúi đầu.

46 Lạy Cha Thiên Thượng của chúng con, chúng con đang đến trong sự Hiện diện của Ngài bây giờ khi chúng con cúi đầu và tấm lòng của chúng con trong sự khiêm nhường. Chúng con đang đến gần bằng đức tin, vượt xa mặt trăng và các vì sao, đến Ngai của Đức Chúa Trời, trong Danh Đức Chúa Jêsus, bởi vì chúng con tin chắc rằng nếu chúng con đến trong Danh Ngài rằng Ngài sẽ nghe chúng con. Chúng con sẽ được chấp nhận trong sự Hiện diện của Ngài qua Danh Ngài. Thật là một đặc ân, để biết rằng chúng con được chấp nhận trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, qua Danh Chúa Jêsus Christ.

47 Và Ngài đã phán với chúng con, Cha ôi, rằng bất cứ điều gì chúng con cầu xin trong Danh Ngài, rằng Ngài, trong sự thương xót và ân điển dồi dào của Ngài, sẽ tha thứ tội lỗi của chúng con và sẽ ban cho chúng con sự ao ước của chúng con. Cha ôi, chúng

con rất vui mừng vì điều đó. Không có điều gì khác mà chúng con có thể nghĩ đến, đó sẽ là một đặc ân cao hơn, hơn là có được đặc ân này.

⁴⁸ Sẽ là một đặc ân cho những công dân Mỹ chúng con được tiếp cận tổng thống của chúng con. Và tất cả những gì chúng con phải làm, để đi qua, để đến gần tổng thống chỉ trong chốc lát, để dành một chút thời gian cho lịch trình bận rộn của mình. Chúng con sẽ phải đi qua các văn phòng, và—và mọi cách, để đến, và phải nói rõ lý do của chúng con, và—và sẽ phải được kiểm tra trước khi chúng con có đặc ân đó.

⁴⁹ Nhưng, suy nghĩ về điều đó: Đức Chúa Trời, Đấng Tạo Hóa của trời và đất, đang chờ đợi chúng con đến gần. Chúng con, những tội nhân không xứng đáng, Ngài đang chờ đợi chúng con đến gần trong Danh Đức Chúa Jêsus, với sự đảm bảo rằng chúng con sẽ được ban cho những gì chúng con cầu xin, nếu chúng con chỉ có thể tin rằng chúng con sẽ làm. Thế thì, chúng con sẽ quan sát rất kỹ những lời thỉnh cầu của mình và biết rằng chúng con sẽ không nói một cách ngu dại hay hỏi một cách ngu dại. Và nếu chúng con có, chúng con cầu xin Ngài tha thứ cho chúng con, Chúa ôi.

⁵⁰ Và tối nay chúng con đang cầu xin sự thương xót trên mỗi một trong những bàn tay này đã giơ lên. Xin cho những lời thỉnh cầu của họ được nhậm lời, Chúa ôi. Xin cho họ cảm thấy sự đảm bảo trong lòng ngay bây giờ, rằng, trong khi chúng con ở trong sự Hiện diện của Ngài, rằng, khi chúng con mở mắt và ngẩng đầu lên khỏi bụi đất, từ đó Ngài đã hun đúc chúng con, xin cho chúng con cảm thấy sự đảm bảo vững chắc rằng chúng con đã được ban cho những gì chúng con cầu xin.

⁵¹ Chúng con cầu xin những điều đó, Chúa ôi, có lẽ trong tòa nhà tối nay, mà chưa bao giờ đến trong sự Hiện diện của Ngài, bằng cách cầu nguyện, để cầu xin sự tha thứ cho tội lỗi, có thể đây là đêm mà điều gì đó sẽ được nói, hoặc điều gì đó được thực hiện, hay hành động nào đó của Đức Thánh Linh mà sẽ khiến lòng họ rung động và cầu xin ân điển tha thứ đó.

⁵² Xin chữa lành người đau. Lạy Chúa, chúng con cầu xin Ngài ban cho họ, tối nay, sự đảm bảo rằng lời cầu nguyện của đức

tin bây giờ đang được cầu nguyện. “Và nó sẽ cứu người đau.” Vì chúng con có thể nói, và thêm điều này, rằng đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, vì điều đó được chép trong Lời của Chúa.

⁵³ Bây giờ, Cha ôi, chúng con cầu xin Ngài ban phước cho những lời nhận xét nhỏ bé này đã được sấm sẩn ở đây ngày hôm nay cho Lời Ngài. Rút ra từ việc đọc này một bối cảnh cho mọi tấm lòng. Và nếu con thất bại trong bất cứ cách nào, Chúa ôi, và bỏ lỡ sự xúc dầu của Đức Thánh Linh, cầu xin Ngài trong ân điển Thiêng liêng đi với Lời và đặt Nó vào trong lòng nơi Nó được cho là có. Và xin cho chúng con tối nay thấy bàn tay của Đấng Toàn Năng trải dài trên tòa nhà này, và làm những việc mà sẽ vượt quá nhiều hơn tất cả những gì chúng con có thể làm hoặc suy tưởng. Khi chúng con rời khỏi tối nay và đi về những ngôi nhà khác nhau của mình, xin cho chúng con có thể nói giống như những người đến từ Em-ma-út, “Lòng chúng ta há chẳng nóng nảy trong chúng ta, khi Ngài nói chuyện với chúng ta dọc đường sao?” Vì chúng con cầu xin bấy nhiêu điều trong Danh Ngài. Amen.

⁵⁴ Bây giờ, nhiều người hầu như viết ra, và phân đoạn mà một mục sư sử dụng. Và tôi, nếu anh em muốn bây giờ, tôi muốn đọc hai chỗ trong Kinh Thánh. Đó là, trong Sáng thế ký chương thứ 22, chúng ta sẽ gỡ trước và đọc. Và rồi trong Thánh Giăng 12:32, chúng ta sẽ đọc phần thứ hai của Kinh Thánh. Bây giờ, trong Giăng... Trong Sáng thế ký 22, chúng ta bắt đầu với câu thứ 7 của chương 22.

*Và Y-sác nói cùng Áp-ra-ham cha mình, và nói rằng:
Thưa cha: và người đáp, Con ơi, cha đây. Và người nói,
Kìa lửa đây và củi đây: nhưng chiên con ở đâu đặng làm
của lễ thiêu?*

*Và Áp-ra-ham nói rằng, Con ơi, chính Đức Chúa Trời sẽ
sấm sẩn lấy một chiên con đặng dùng làm của lễ thiêu:
vậy cả hai cứ đồng đi.*

⁵⁵ Và bây giờ trong Thánh Giăng 12:32, chúng ta đọc những Lời này từ môi miệng của Chúa chúng ta.

Còn Ta, khi Ta được treo lên khỏi đất, sẽ kéo mọi người đến cùng Ta.

56 Và bây giờ dành cho một đề tài mà tôi muốn nói từ đó, về điều này, là, “Chấp nhận đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời cho thời kỳ cuối rốt.” Hãy để tôi trích dẫn điều đó một lần nữa, bởi vì, trên những cuộn băng, tôi tin rằng họ đang ghi âm những Sứ điệp này, và trên những băng ghi âm mà chúng ta có, khoảng năm trăm bản văn mà tôi nghĩ tôi đã giảng từ đó, họ đã có điều gì đó tương tự như thế, nhưng không chính xác điều này. *Chấp Nhận Đường Lối Sẵn Sẵn Của Đức Chúa Trời Vào Thời Cuối Rốt.*

57 Anh em biết đấy, có nhiều con đường mà—mà người ta chọn, nhưng thật sự chỉ có hai con đường mà một người có thể đi, đó là, con đường đúng và con đường sai. Và tất cả chúng ta ở đây, tối nay, chúng ta đang ở trên một trong những con đường đó, con đường đúng hay sai. Không có phần trung gian. Chúa Jêsus phán, “Các ngươi không thể hầu việc Đức Chúa Trời và *ma-môn*,” có nghĩa là, “thế gian.” Chúng ta đúng hoặc sai.

58 Và bây giờ nếu chúng ta tránh xa con đường riêng của mình, là cách duy nhất chúng ta có thể đi vào đường lối của Đức Chúa Trời. Và Đức Chúa Trời đã làm một con đường sẵn sẵn cho mọi thứ. Ngài đã cung cấp đường lối. Và nơi chúng ta gặp rắc rối, là không đi theo cách đó, và—và tiêm vào Nó những cách riêng của chúng ta. Và điều đó tạo nên một sự xuyên tạc. Và bất cứ điều gì bị xuyên tạc thì—thì không đáng tin cậy. Vì vậy, Đức Chúa Trời có một con đường. Và chúng ta hãy nhìn xem một số đường lối của Ngài.

59 Chúng ta hãy lấy điều gì đó trong thiên nhiên. Bởi vì, thiên nhiên là Kinh Thánh đầu tiên của tôi. Tôi biết Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Hóa, và Ngài đã tạo dựng thiên nhiên. Và Ngài sống trong sự sáng tạo của Ngài, trong thiên nhiên.

60 Chúng ta hãy lấy ví dụ, chẳng hạn, cây cối. Tôi vừa kéo lên dưới một cây, cách đây vài phút ở ngoài đó, hay Billy đã làm vậy, và những nhánh ở trên đó. Và tôi để ý những chiếc lá rơi xuống. Bây giờ, chúng ta chưa bao giờ có thể, và chúng ta sẽ không bao giờ có thể, để tìm một cách tốt hơn cho một cây để che giấu sự

sống của nó qua mùa đông, hơn là đường lối sấm sẩn của Đức Chúa Trời để nó che giấu sự sống của nó.

61 Bây giờ, điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta cố gắng tạo ra một số cách khác với cách được sấm sẩn thông thường cho cây? Điều gì xảy ra nếu mỗi tháng Tám hay tháng Chín, ở vùng đất đặc biệt nơi tôi đến, miền Bắc, nếu chúng ta phải đi ra vườn táo và lấy một loại của một—của một dụng cụ nào đó và đặt nó vào cây, khoảng tháng Tám sau khi những trái táo chín, và kéo sự sống ra khỏi cây và đưa nó vào một nơi ấm áp tốt, và giữ nó qua mùa đông, sự sống, lấy nhựa sống ra khỏi cây, và đặt nó trong một thùng chứa ấm áp tốt và giữ nó cho đến mùa Xuân, và sau đó tiêm nó trở lại vào cây? Anh em biết đấy, điều đó sẽ không bao giờ có tác dụng. Nó sẽ không bao giờ được như vậy. Và cố gắng làm điều đó sẽ chỉ giết chết cây.

62 Nhưng Đức Chúa Trời có một cách để chăm sóc sự sống đó qua mùa đông. Đức Chúa Trời đã mở một con đường. Biết rằng mùa đông sẽ đến trên cây, Ngài đã mở đường cho nó. Tôi đã có đặc ân dẫn dắt một người không trung tín bảy mươi lăm tuổi với Đấng Christ, bởi điều đó, cách đây không lâu.

63 Ông Wood, một người hàng xóm của tôi, và ông ấy là một Chứng Nhân Giê-hô-va bởi đức tin. Và ông có một cậu con trai bị tàn tật, có một chân bị kéo ra dưới nó. Và vợ ông, tôi tin, thuộc về phong—phong trào Anderson của Hội thánh Đức Chúa Trời. Và họ đến Louisville, Kentucky, nơi họ sống trong một nơi nhỏ gọi là Crestwood, khoảng ba mươi dặm cách Louisville.

64 Và tại buổi nhóm ở thính phòng ở đó, họ đã thấy một cô gái mà đã bị bệnh này ở đây, mà, cô ấy đang biến thành phấn hay đá. Và cô đã, bị liệt rồi, cao ở trên hông, đến nỗi cô đã không cử động được, ồ, trong nhiều tháng. Và nó đến từ chân cô ấy. Cô đã được cầu nguyện cho, một đêm nọ, và ngày hôm sau cô đã chạy lên chạy xuống những bậc thang, thật nhanh hết sức.

65 Và Ông Wood mang theo con trai mình. Dĩ nhiên, anh ấy không bao giờ có mặt trong buổi nhóm. Và ngay lập tức sau đó, tôi được đưa ra nước ngoài, đến đó vì Chúa chúng ta. Và khi trở về tôi đã có một buổi nhóm tại...ở Ohio, và anh ấy đã mang theo

cậu bé, tên là David. Và anh ấy đang ngồi trên đường phía sau, ồ, gần như cách một nửa dặm nhà.

⁶⁶ Và Đức Thánh Linh đã đến và phán, “Có một người ở đây tối nay. Và người ấy và vợ ngồi ở phía sau.” Chưa bao giờ thấy anh trong đời. Và nói, “Người đó, tên là Wood. Anh ấy là một nhà thầu. Anh ấy có một cậu con trai tàn tật bị bại liệt, mà đã gập một chân vào trong. Nhưng, CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, cậu bé được chữa lành.”

⁶⁷ Cậu ấy không quen với điều đó, chàng trai ngồi đó trong một lát. Và sau một lát, mẹ cậu ấy nói, “David, sao con không cố gắng đứng lên?” Và khi anh đứng lên, cái chân đó vẫn bình thường như người khác.

⁶⁸ Người đó đã bán cơ sở kinh doanh của mình và chuyển đến, hàng xóm kế bên. Ồ, anh ấy thật là một người anh em đáng yêu! Buổi sáng nọ khi anh ấy biết tôi sẽ đi ra đây trong thời gian dài, anh ấy...Khoảng trời sáng, khi tôi rời nhà, anh ấy ở đó, đang đứng trên đường phố, kêu lên như *thế*; quá giang, giống như anh ấy sẽ đi với tôi. Và anh ấy ôm chầm lấy tôi và đi xuống con đường nhỏ. Thật là một người anh em tuyệt vời! Anh ấy là một bạn thân thật sự với tôi.

⁶⁹ Chúng tôi đã đi xuống bang Kentucky, săn sóc nhám, cách đây khoảng ba năm. Và trời trở nên thật khô. Và bây giờ, nếu bất kỳ người nào ở miền đông các bạn biết sóc xám là gì, người ấy...Houdini, người tài giỏi chạy thoát so với anh ấy, là một người nghiệp dư, khi nó sợ hãi. Vì vậy, tôi thích săn chúng, vì vậy chúng tôi săn chúng bằng khẩu súng trường cỡ nòng .22. Và chúng tôi đã đi săn. Tôi đã đi nghỉ khoảng hai tuần, và chúng tôi đã đi cắm trại. Và trời rất khô. Và anh em có thể chỉ đi qua khu rừng và bẻ một—một chiếc lá, và con vật đó, ồ, chào ôi, chà, anh em thật sự không thể nhìn thấy nó. Nó đã biến mất.

⁷⁰ Vì vậy Anh Wood nói, “Anh Branham, tôi biết một—một nơi ở dưới đây có những trứng sấu.”

⁷¹ Bao nhiêu người biết chỗ trứng là gì? Ồ, anh đến từ vùng nào của Kentucky? Và đó là những gì họ gọi nó ở dưới Kentucky. Ở dưới đây, tôi tin anh em gọi nó là một hẻm núi hay cái gì đó, nơi

nước chảy xuống nhánh sông. Và anh em đi vào những nơi sâu thẳm đó, và nó vẫn còn ẩm ướt, và anh em có thể đi bộ và không gây ra tiếng ồn.

⁷² Anh ấy nói, “Nhưng ông già là một kẻ vô đạo, và, ồ, ông ta ghét những thầy giảng.” Và tôi chỉ ở trong vùng đó một lần trước đây, và đó là trong một buổi nhóm.

Và tôi nói, “Được rồi. Anh, anh biết ông ấy chứ?”

Anh ấy nói, “Ông ấy biết bố tôi rất rõ.”

⁷³ Tôi nói, “Chúng ta hãy đi hỏi ông ấy, bởi vì chúng ta không làm gì ích lợi ở đây.”

⁷⁴ Và chúng tôi đi qua trong chiếc xe tải nhỏ của anh ấy, và đi lên qua những khu rừng, và đi xuống những ngọn đồi. Ô, chao ôi! Cuối cùng chúng tôi đã đến một nơi nhỏ bé. Và có hai ông già đang ngồi dưới một cây táo. Đó là khoảng ngày 20 tháng Tám.

⁷⁵ Và vì vậy anh ấy ra khỏi xe tải, đi qua, và anh ấy nói, “Tên tôi là Wood.” Nói, “Tôi là Banks Wood.” Anh ấy nói, “Tôi tự hỏi liệu có phiền không nếu chúng tôi săn bắn trên chỗ của ông.”

Ông ấy nói, “Anh có phải là con trai của Jim Wood không?”

⁷⁶ Bây giờ, bố của anh ấy là một độc giả của Chứng Nhân Giê-hô-va, hoặc ông ấy đã vậy. Và cả gia đình đến với Đấng Christ, mỗi người, bởi những khải tượng. Mỗi người, hãy nói cho họ biết điều gì sẽ xảy ra, và nó đã xảy ra theo cách đó. Ồ, ước gì tôi có thể dừng lại và kể cho anh em nghe câu chuyện gia đình đó, cách họ đến. Mỗi một con cái trong Vương quốc của Đức Chúa Trời bây giờ, đã được báp-têm bằng Đức Thánh Linh.

⁷⁷ Và vì vậy khi Banks chấp nhận điều đó, ông...tất cả người của ông đã dứt phép thông công với anh. Chỉ thế thôi. Anh ấy đã bị loại trừ.

⁷⁸ Nhưng, từng người một, từng người trong họ đi ngang qua, để nói “xin chào” với ông ấy, Đức Thánh Linh sẽ nắm bắt họ và nói với họ những điều, và rồi họ sẽ đi vào. Và rồi họ sẽ đi nói với một số người khác. Rồi người đó đến, Nó sẽ nói với người đó điều gì đó, rồi người đó sẽ đến. Và đó là cách cả gia đình đến trong Đấng Christ. Và vì vậy khi chúng ta có...ra từ...

79 Anh ấy ra khỏi xe tải, và anh đã nói với người đó. Ông ấy nói, “Anh có phải là con trai của Jim Wood không?”

Anh ấy nói, “Vâng.”

80 Nói, “Jim Wood là một người trung thực. Vâng, thưa ông. Xin mời tự nhiên. Hãy đi sẵn nơi nào anh muốn.”

81 Anh ấy nói, “Cảm ơn ông.” Nói, “Tôi đã mang theo mục sư của tôi.”

82 Ông ấy nói, “Wood, anh không có ý nói anh đã khá thấp kém đến nỗi phải mang theo một thầy giảng với anh bất cứ nơi nào anh đi chứ?”

83 Tôi nghĩ đã đến lúc tôi phải đi ra. Vì vậy tôi bước ra khỏi xe tải, và tôi đi vòng quanh. Ồ, chao ôi! (Các anh em đi sẵn. Những người bạn đi sẵn của tôi, tôi biết anh em ở trong đây.) Và thật đầy máu và dơ bẩn, và râu dài như *thế*, anh em biết đấy; đã không tắm trong hai tuần, và, ồ! Vì vậy tôi ra khỏi xe tải và lách qua. Và ông ấy nhìn tôi nhìn lên nhìn xuống, hai hay ba lần. Tôi đoán ông ấy nghĩ, “Thật là một thầy giảng!”

Tôi nói, “Chào ông?”

Và ông ấy nói, “Chào ông?”

84 Và vì vậy Ông Wood bắt đầu giới thiệu tôi là ai, của tôi...mục sư của anh ấy. Và anh ấy nói...

85 Trước khi anh ấy có cơ hội để làm điều đó, ông già nói, “Ồ,” ông nói, “tôi nói với anh ngay bây giờ.” Ông ấy nói, “Tôi—tôi được cho là một người không theo đạo. Tôi không có ích gì nhiều cho các anh, những người tự xưng mình là thầy giảng.”

Tôi nói, “Vâng, thưa ông. Được rồi.” Tôi nói, “Đó là quan điểm.”

Và ông ấy nói, “Ồ, anh biết đấy, tôi là người không theo đạo.”

86 Tôi nói, “Tôi không nghĩ điều đó đáng để khoe khoang. Ông có nghĩ vậy không?”

Ông ấy nói, “Ồ, tôi nghĩ là không.”

87 Vì vậy tôi nói, tôi nghĩ trong lòng, “Lạy Chúa, nếu Ngài từng giúp con, thì Ngài làm bây giờ.”

88 Vì vậy ông già khác đang ngồi đó, ông ấy không hề nói gì. Những chiếc mũ cũ kỹ, tôi không biết là gì...Anh em biết nó là gì, được may bằng dây thừng, anh em biết đấy. Và vì vậy họ ngồi ở đó một chút.

89 Và vì vậy ông nói, “Các anh biết tôi đã chống lại các anh điều gì không? Anh đang sửa nhăm cây.”

90 Bao nhiêu người biết điều đó có nghĩa là gì, “sửa nhăm cây”? Đó là một con chó nói dối, anh em biết đấy, mà sửa nhăm cây. Con mồi đã rời khỏi đó. Không có gì ở trên đó. Thấy không?

91 Vì vậy ông nói, “Các anh đang sửa trên một cây. Không có gì ở trên đó,” nói cách khác. “Anh đang nói về Đức Chúa Trời, và không có chuyện như Đức Chúa Trời.”

“Ồ,” tôi nói, “dĩ nhiên, chúng tôi tin điều đó.”

Ông ấy nói, “Ồ, anh có thể, nhưng tôi thì không.”

Tôi nói, “Ồ, điều đó được thôi.”

92 Và ông ấy nói, “Anh có thấy ống khói cũ đó trên đồi không?”

Tôi nói, “Vâng, thưa ông.”

93 Nói, “Tôi được sinh ra ở đó.” Và nói, “Cha tôi đã xây dựng nơi này ở dưới đây. Chúng tôi chuyển đến khi tôi khoảng mười sáu tuổi. Sau cái chết của cha tôi, tôi đã thay thế. Tôi đã nuôi gia đình mình. Tôi đã ở đây bảy mươi sáu hay bảy mươi tám, hay gần như thế, nhiều năm.” Ông ấy nói, “Tôi đã nhìn liên tục, mỗi ngày, qua bầu trời. Tôi đã nhìn khắp khu rừng. Tôi đã nhìn khắp mặt đất. Và tôi chưa bao giờ thấy bất cứ điều gì trông giống như một Đức Chúa Trời cả.”

Tôi nói, “Ồ, thật đáng tiếc.”

94 Và ông ấy nói, “Đó là lý do tôi nghĩ rằng các ông đang sửa nhăm cây.”

95 Tôi nói, “Vâng, thưa ông.” Và rồi điều gì đó đã xảy ra. Tôi nhìn lên cây. Tôi nhìn xuống, và có những quả táo đang nằm trên cây. Tôi nói, “Ông có phiền không nếu tôi hái một trong những quả táo?”

96 Ông ấy nói, “Hãy tự nhiên. Những lớp vỏ màu vàng đang ăn dần chúng.” Anh em biết lớp vỏ màu vàng là gì, tôi tin chắc.

⁹⁷ Vì vậy tôi—tôi cúi xuống, và lấy một trong những quả táo, và chà xát nó vào ống quần của tôi, anh em biết đấy. Và tôi cắn một miếng. Tôi nói, “Đó là quả táo ngon.”

Ông ấy nói, “Vâng, đó là một trái ngon.”

Tôi nói, “Cây đó bao nhiêu tuổi?”

⁹⁸ Ông ấy nói, “Tôi đã trồng nó ở đó. Xem nào, nó đã bốn mươi bảy, bốn mươi tám tuổi, đại loại như thế.” Nói, “Tôi đã trồng một cây non.” Nói, “Tôi đã nhặt nó từ nơi nào đó, từ nơi nào khác, và mang nó qua đây.”

Tôi nói, “Vâng, thưa ông.” Và tôi nói, “Nó có sinh ra mỗi năm không?”

⁹⁹ “Mỗi năm nó đều mang những quả táo ngon.” Nói, “Chúng tôi có thể có nhiều trái táo ở ngoài đó.”

¹⁰⁰ Và tôi nói, “Ồ, điều đó thật tuyệt vời. Tôi rất vui khi nghe điều đó.” Và tôi nói, “Ông biết đấy, ở đây mới chỉ là ngày mười lăm tháng Tám.” Tôi nói, “Gần như lúc nào cũng ở trong bóng râm ba mươi hai độ.” Tôi nói, “Thật lạ là tất cả những chiếc lá đang rụng khỏi cây đó, và chúng ta đã không có sương giá.”

¹⁰¹ Và ông nói, “Ồ, đó là—đó là, nhựa cây đã đi trở lại với rễ.”

“Ồ,” tôi nói, “đó là lý do sao?”

Ông ấy nói, “Vâng.”

Tôi nói, “Thế thì quay trở lại gốc rễ, để làm gì?”

¹⁰² Ông nói, “Ồ, nếu nó ở lại trên đó, mùa đông sẽ giết chết nó.”

Tôi nói, “Giết cái gì?”

¹⁰³ Ông nói, “Cái cây. Mầm sống ở trong nhựa sống đó, đi xuống và ẩn mình trong rễ.”

Tôi nói, “Ồ.” Tôi nói, “Vậy thì, điều đó sẽ... Còn về...”

Ông ấy nói, “Ồ,” ông nói, “điều đó không có gì bất thường.”

Và tôi nói, “Không, không. Đó chỉ là một hành động của thiên nhiên.”

¹⁰⁴ Ông nói, “Anh biết đấy, tôi muốn nói với anh đôi điều.” Ông nói, “Trước khi anh đi xa hơn, tôi muốn nói điều này. Điều tôi đã

nghe về một thầy giảng một lần, mà tôi muốn nghe một lần, nếu ông ấy đến vùng này lần nữa, tôi muốn nghe ông ấy.”

Tôi nói, “Ồ? Điều đó tốt,” tôi nói.

105 Ông ấy nói, “Anh ấy đã ở đây tại Acton khoảng hai năm trước trong một chiến dịch diễn ra trên các—các khu hội chợ Giám Lý ngoài đó, các khu cắm trại Giám Lý.”

106 Và Banks đã nhìn. Tôi quay sang Banks, tôi...Đó là, Anh Wood. Tôi đã nói...

107 Và ông ấy nói, “Tôi quên tên của người đó bây giờ là gì.” Nói, “Anh biết đấy, ông ấy chưa bao giờ đến vùng quê này trước đây.” Và nói, “Bà già,” người nào đó, “sống ở đây khoảng một dặm, trên đồi.” Nói, “Bà ấy sắp chết vì bệnh ung thư. Và họ đã đưa bà đến Louisville, một trăm hai mươi dặm, và các bác sĩ đã mổ xẻ cho bà. Và toàn bộ dạ dày của bà bị bao bọc, ruột và tất cả, với bệnh ung thư. Và họ không thể làm gì cho bà ấy.” Và nói, “Sau đó họ đã mang...may lại cho bà ấy và mang bà trở về. Và vợ tôi và tôi đã đi lên mỗi ngày. Và họ không thể làm cho bà đứng lên được nữa; chúng tôi chỉ phải kéo ga trải giường và thay giường cho bà ấy.” Và nói, “Chúng tôi đã đi lên đó trong nhiều tuần.” Ông đã trông đợi bà ấy chết bất cứ đêm nào, hay bất cứ lúc nào. Và nói, “Em gái bà sống ở trên một nhánh sông khác.” Anh em biết đấy, đó là cách anh em đặt tên, ở dưới đó. Nó không phải là một con đường; đó là một con lạch. “Qua một nhánh sông khác.”

108 Tôi nghe ai đó cười. Có vẻ như chỉ đây người Kentuck ở đây. Trên...Ồ, tôi được sinh ra trên nơi mà họ gọi là Little Renox ở dưới đó. Ông nội tôi sống trên Big Renox, nơi đổ vào Bombshell. Khe Bombshell chảy ngay xuống tới Little Renox, và chạy xuống dưới ngã ba Casey’s Fork, và chảy ngay vào Sông Cumberland. Bây giờ, nơi đó chỉ ngang qua Greenbrier Ridge. Đó là nơi mẹ tôi được sinh ra, trên Greenbrier Ridge.

109 Và ông ấy nói, “Người đàn bà này đã sống trên một nơi khác.” Và nói, “Cách đó khoảng hai mươi dặm. Và bà ấy đến đêm đó, và đang ngồi phía sau khu cắm trại đó.” Và nói, “Thầy giảng này, khi ông ấy ở trên đó, ông ấy cầu nguyện cho người đau.” Và nói, “Ông ấy đang nói với mọi người về họ là ai, và tất cả về điều đó.”

110 Nói, “Người phụ nữ này đã đến trễ, và bà ấy đã không nhận được một trong những thẻ mà họ đã phát ra.”

111 Và nói, “Thầy giảng này quay lại với bà ấy, và nói với bà, nói, ‘Bà biết đấy, bà, quý bà đang ngồi phía sau đó, bà là *A gì đó*. Và tối nay khi bà rời khỏi nhà, bà đặt một chiếc khăn tay nhỏ trong túi xách của mình, với một hình màu xanh ở góc của nó.’ Nói, ‘Và bà có một người chị tên là *A gì đó*.’ Và nói, ‘Bà ấy sắp chết vì bệnh ung thư dạ dày. Tôi vừa thấy điều đó trong một khả tượng. Bây giờ, hãy lấy chiếc khăn tay đó, và đặt nó lên bà ấy. Và, CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, bà ấy sẽ được khỏe mạnh.’”

112 Ông ấy nói, “Và quý bà...Đêm đó, chúng tôi nghe thấy tiếng động kinh khủng nhất, trên đồi. Tôi nghĩ họ có *Đội Cứu Thế Quân* ở trên đó,” ông nói, “khoảng nửa đêm. Và chúng tôi nghĩ bà cụ đã chết.”

113 Và ông ấy nói, “Anh biết gì không? Tôi và vợ tôi đi lên ngày hôm sau, để xem thử chúng tôi có thể an ủi, vào sáng sớm không. Và ở đó bà ấy ngồi ở bàn, với bình cà phê, chỉ rót cà phê, và bà ấy và chồng bà đang ăn bánh táo chiên hình lưỡi liềm cho bữa sáng.” Tôi đã nói...

114 Bao nhiêu người biết bánh táo hình lưỡi liềm là gì? Anh em biết đấy, tôi đang ở nhà bây giờ. Đó chỉ là...Tôi thích chúng, và tôi thích mật đường lúa miến trên chúng. Và tôi đã tìm khắp nơi này để tìm mật mía lúa miến. Và nếu tôi quay lại đây lần nữa, tôi sẽ mang cho mình một cái xô, bởi vì tôi thật sự hầu như không thể sống mà không có nó. Và anh em biết đấy, tôi—tôi sử dụng rất nhiều chúng, bởi vì tôi hầu như là một tín đồ Báp-tít, anh em biết đấy. Tôi—tôi—tôi không tin vào việc rảy chúng trên bánh. Tôi chỉ làm phép báp-têm cho chúng, thật tốt. Và tôi...Vì vậy tôi đổ mật đường lên chúng, thật nhiều.

Vì vậy sau đó ông nói, “Bà ấy đã ăn thứ đó.” Tôi đã nói...

Tôi nghĩ, “Đây là điều đó.”

Tôi nói, “Bây giờ, ông không có ý đó.”

115 “Ồ,” ông ấy nói, “hãy đi lên đó và tự xem.” Nói, “Đó là cách đây hai năm.” Và nói, “Bà ấy không chỉ làm công việc của riêng

mình; bà ấy làm công việc của người hàng xóm.” Bây giờ, hãy xem, ông ấy đang giảng cho tôi lúc ấy.

116 Anh em biết đấy, mẹ tôi thường nói, “Hãy cho con bò đủ dây thừng, nó sẽ tự treo cổ.” Vì vậy điều đó gần như đúng. Ông đã tự đưa chân vào miệng chính mình, lúc đó, khi ông nói—ông nói, “Hãy đi lên đó và nhìn xem.”

117 Tôi nói, “Vậy thì, nhìn này, thưa ông. Ông muốn nói các bác sĩ mổ toang người phụ nữ đó ra và phát hiện ra bà ấy bị ung thư à?”

“Đúng vậy.”

118 Và tôi nói, “Và may lại cho bà ấy à? Và rồi ông muốn nói với tôi người đàn ông đó ở trên kia, cách đây mười lăm dặm, đã nhìn thấy người đàn bà đó và nói chính xác điều gì sẽ xảy ra khi họ đặt chiếc khăn tay lên à? Và người phụ nữ đó đã vượt qua căn bệnh ung thư đó phải không?”

Nói, “Đi ngay lên đó. Tôi sẽ nói cho anh biết làm thế nào để đến đó.”

119 Tôi nói, “Không, không. Tôi đang hiểu lời ông.” Tôi nói, “Tôi đang nghe lời ông.” Tôi nói, “Vâng, thưa ông. Vâng.”

120 Tôi đã ăn trái táo này, anh em biết đấy, mọi lúc, nhai nó. Tôi nói, “Thật là một quả táo ngon.” Tôi nói, “Tôi muốn hỏi ông một câu. Điều gì đã khiến nhựa cây đó rời khỏi cây và đi xuống rễ?”

121 “Ồ,” ông nói, “nó phải, để bảo tồn sự sống của nó cho mùa đông.”

122 Tôi nói, “Rồi mùa xuân năm sau nó trở lại, mang đến cho ông một đồng táo khác chẳng?”

“Đúng.”

123 Và tôi nói, “Bây giờ tôi muốn hỏi ông đôi điều. Sự thông minh nào vận hành nhựa sống đó, nói, ‘Đây, nó rơi xuống. Đi trở lại trong rễ cây và ẩn náu. Nếu không, mùa đông sẽ giết chết ông. Đi trở xuống trong rễ cây và ở lại đó cho đến mùa xuân. Và rồi khi trời ấm lên và trở nên tốt đẹp, bây giờ trở lại và mang thêm một ít táo cho người này? Bây giờ, ông biết đó là đời sống thực vật. Nó không có trí thông minh của riêng nó. Thế thì, hãy nói

cho tôi biết trí thông minh nào đưa sự sống đó vào trong rễ của cây đó. Nó không có trí thông minh của riêng nó.”

Ông nói, “Đó chỉ là tự nhiên.”

124 Tôi nói, “Thế thì lấy một xô nước, và đặt nó trên cột trụ ngoài đó, và xem thử thiên nhiên sẽ đi xuống vào mùa thu trong năm, và mang nó trở lại vào mùa xuân không. Thấy không? Không, thưa ông. Đó là gì?”

125 Bây giờ, để sang một bên trong một phút. Đó là đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời. Nó chỉ vận hành theo cách Đức Chúa Trời sẵn sẵn cho nó. Một tiếng nói nhỏ nói, “Đi xuống tận gốc rễ,” và nó đi xuống. Vậy thì, nó làm điều đó mà không có sự thông minh nào. Những gì chúng ta nên làm, bởi cùng một Đức Chúa Trời đang phán với chúng ta? Chúng ta, nhưng chúng ta có quyền từ chối hay chấp nhận, và, hầu hết, chúng ta từ chối. Cây không thể từ chối. Nó chỉ biết một thói quen, đó là, vâng lời Chủ của nó.

“Ồ,” ông ấy nói, “tôi chưa bao giờ nghĩ về điều đó trước đây.”

126 Tôi nói, “Tôi nói với ông những gì. Ông suy nghĩ về điều đó, một thời gian dài, trong khi chúng tôi đi săn. Và khi tôi trở lại, ông nói cho tôi biết đó là gì...những gì bảo nhựa cây đó đi xuống rễ, và ở lại trong mùa đông, và trở lại vào mùa xuân năm sau. Khi ông tìm thấy trí thông minh nào điều khiển đời sống cây—cây đó, và nói, ‘Hãy đi xuống ở trong rễ, và trở lại,’ tôi sẽ nói với ông đó là Sự Thông Minh giống như vậy đã nói với tôi, ‘hãy đi đặt chiếc khăn tay đó trên người đàn bà, và bà ấy sẽ được khỏe mạnh.’”

Ông nói, “Nói với anh à?”

127 Tôi nói, “Vâng, thưa ông.” Tôi nói, “Tên người đó là gì? Ông có nhớ không?”

Ông nói, “Tôi không thể nghĩ ra nó.”

Tôi nói, “Không phải là Branham sao?”

Ông nói, “Chính là điều đó.”

Tôi nói, “Tôi là Anh Branham.”

128 Ngay tại chỗ đó ông ấy đã đứng lên, nắm lấy tay tôi. Ông nói, “Lần đầu tiên trong đời, tôi hiểu những gì anh nói.” Tôi đã dẫn dắt ông ấy đến với Đấng Christ.

129 Năm ngoài tôi đã ở dưới đó. Ông ấy đã qua đời, đã chết. Sự thương xót của Đức Chúa Trời! Ở đó vợ ông ngồi, dưới gốc cây, đang gọt những quả táo, cùng cùng cây đó. Tôi bước đến và tôi nói, “Tôi được phép đi sẵn chứ?”

Bà ấy nói, “Chúng tôi không cho phép bất cứ sự sẵn bần nào.”

130 Tôi nói, “Tôi xin lỗi.” Tôi—tôi—tôi nói, “Tôi nghĩ tôi đã được phép.”

Bà ấy nói, “Anh được phép từ ai?”

Tôi nói, “Chồng bà.”

Và bà nói, “Chồng tôi đã chết.”

Tôi nói, “Vừa mới chết, phải không?”

Nói, “Vâng. Ông không bao giờ cho phép mọi người.”

131 Tôi nói, “Ở dưới cây táo này...Năm ngoài, tôi đã xuống đây, và chúng tôi đã nói về cây này.”

Bà ấy nói, “Anh có phải là Anh Branham không?”

Tôi nói, “Vâng.”

132 Bà ấy đánh rơi đĩa táo. Bà ấy nói, “Anh Branham, ông ấy đã chết trong chiến thắng của Chúa Jesus Christ, lời chứng cuối cùng của ông ấy.”

133 Đó là gì? Chỉ nhìn thấy, đừng cố gắng đi qua tất cả toán học về cách nó xảy ra, nhưng chỉ là một việc nhỏ đơn sơ, nhìn xem Đức Chúa Trời cung cấp một đường lối, và điều gì đó giữ đường lối đó. Đây, cùng một sự Thông minh mà sẽ nói với một cây cam, “Hãy đi xuống và ẩn nấu cho đời sống người,” cùng sự thông minh đó là Đấng Ngài tỏ cho thấy một khả tượng về người đàn bà. Và ông đã nắm bắt được nó. Và ông cũng không thể chối bỏ điều đó. Cây ấy đứng đó, và có một người đàn bà. A-men. Thấy không? Đường lối sấm sẩn của Đức Chúa Trời!

134 Người ta cũng chưa bao giờ tìm thấy một cách tốt hơn để một con gà chui ra khỏi vỏ trứng, hơn là nó mổ vỏ theo cách của nó. Họ không có cách nào tốt hơn. Khoa học chưa bao giờ có thể tạo

ra bất cứ điều gì khác. Nếu anh em làm nứt vỏ, để lấy nó ra, điều đó sẽ giết chết nó. Nó sẽ chết. Nó phải đi theo đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời, để sống. A-men. Điều đó cũng có tác dụng trên con người.

¹³⁵ Nó được trang bị. Anh em có bao giờ để ý một con gà nhỏ khi nó ra khỏi vỏ không? Nó có một cái mỏ nhỏ trên vỏ của nó, một cái mỏ nhỏ màu trắng. Và gà con ở trong đó, ngay khi sự sống bắt đầu đến, nó bắt đầu gât cái đầu nhỏ bé của nó. Điều đó làm gì? Vết xước nhỏ đó làm xước vỏ, và làm cho nó mỏng đi. Khi nó có thêm một chút sự sống, nó bắt đầu hành động với cái vật nhỏ bé đó. Và sau khi nó đã ra khỏi vỏ, nó không cần nó nữa, vì vậy vật đó chỉ rơi ra.

¹³⁶ Và điều đó, đó là sự bảo vệ cho sự kết thúc của cái mỏ của nó. Nếu không phải vậy, nó sẽ bị biến dạng, và không thể nhặt được hạt của mình. Ô, chao ôi! Đường lối sinh tồn được sẵn sẵn của Đức Chúa Trời! Đức Chúa Trời chuẩn bị cho nó, chỉ là cách để đi ra khỏi đó. Không có cách nào tốt hơn. Bất cứ điều gì khác sẽ giết chết nó. Nó phải đến theo đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời. Bây giờ, nếu anh em cố gắng sản xuất theo cách nào đó hoặc hình dung ra cách nào đó, anh em sẽ giết chết nó.

¹³⁷ Đó là vấn đề với giáo hội Cơ-đốc ngày nay. Nó đã cố gắng chấp nhận một số cách được sản xuất, thay vì lao vào con đường của nó, để đến với Vương quốc của Đức Chúa Trời. Nó đã thử một số cách khác, và nó sẽ không có tác dụng. Anh em giết chết bệnh nhân của mình. Anh em giết chết đứa con của—của—của mình, đứa con của Đức Chúa Trời, bằng cách cố gắng tạo ra cách nào đó. “Ồ, không cần điều này ở đây la ó và khóc lóc. Không cần tất cả điều này, tất cả điều này.” Ô, vâng, có đấy. “Không cần đến sự sắp chết này.”

¹³⁸ Trừ khi có sự chết, không thể có sự sinh ra. Sự sanh ra chỉ đến bởi thực thể của sự chết. “Một hạt lúa mì nếu không rơi xuống đất và chết, nó sẽ sống một mình.” Nó phải thối rữa, và đi vào sự hư nát, và rồi từ sự thối rữa đó sanh ra sự sống. Không có cách nào khác nó sẽ hoạt động. Trước tiên nó phải bị thối rữa, và bị thối rữa. Và đó là cách chúng ta phải như vậy; chết cho chính chúng ta và được tái sinh bởi Đức Thánh Linh.

139 Không, họ không tìm ra cách nào tốt hơn cho một con gà chui ra khỏi vỏ, ngoài việc mổ nó. Đó là đường lối sẵm sẵn của Đức Chúa Trời dành cho nó, và nó được trang bị để làm điều đó. Đức Chúa Trời sẽ không cung cấp một đường lối mà không cung cấp một công cụ cho nó. Vì vậy Ngài đã sẵm sẵn con đường, và sẵm sẵn công cụ cho gà được thoát ra ngoài. A-men.

140 Bây giờ, họ cũng chưa bao giờ tìm thấy ý tưởng nào tốt hơn cho vịt và ngỗng đến phương nam, từ phương bắc, hơn là bay thành bầy và sau đó bay xuống. Không có cách nào khác. Anh em thấy đấy, trước khi chúng bay xuống phía nam, hay bay từ phía nam trở lại phía bắc, chúng họp thành bầy, trước tiên. Trước khi chúng rời khỏi mảnh đất hoặc nhà của mình, để đến một ngôi nhà mới, chúng họp thành bầy. Những con ong cũng làm giống như vậy. Chúng họp thành bầy. Đó là một bản chất. Đó là gì? Chúng có một sự phục hưng. Tất cả chúng tụ họp lại với nhau. Anh em chưa bao giờ nghe một tiếng ồn như vậy trong đời.

141 Và trước khi chúng ta có thể rời khỏi nơi cư trú này, để đến với một nơi ở mới, chúng ta phải đến với nhau trong một sự phục hưng.

142 Ồ, anh em đi loanh quanh một bầy vịt và ngỗng, anh em chưa bao giờ nghe nhiều tiếng huyên thuyên như vậy trong cả đời. Chúng đang có điều gì? Một sự phục hưng. Chúng đang chuẩn bị cất cánh bay lên không trung. A-men.

143 Đó là những gì chúng ta cần ngày hôm nay, là một sự phục hưng bầy đàn. Không có cách nào khác; không phải là thành viên. Đức Chúa Trời không tính đa số. Ngài tính sự chân thành trong đường lối sẵm sẵn của Ngài.

144 Bây giờ, họ chưa bao giờ tìm thấy bất cứ điều gì khác thay thế nó. Không thể có cách nào tốt hơn. Bây giờ, chẳng hạn điều gì xảy ra nếu khoa học nói, “Những chú vịt con tội nghiệp. Chúng ta thật sự không muốn chúng tụ tập thành bầy nữa. Và chúng ta sẽ quăng lưới lên chúng, trước khi chúng sẵn sàng để bay thành đàn. Và chúng ta sẽ đưa chúng vào chuồng, và chúng ta sẽ mang chúng xuống phía nam.”

145 Điều đó giống như, xua chúng vào một tổ chức nào đó hay

điều gì đó, anh em biết đấy, nhốt nó ở đâu đó. Đó là trên đường đến một cuộc tàn sát. Nó biết nó sẽ đi đến một lò mổ khi nó vào trong chuồng. Nhưng khi người đó đi theo con đường sấm sần của Đức Chúa Trời, anh ta đi xa khỏi điều đó. Vì vậy, có lẽ không nên nói điều đó. Tôi không có ý nói điều đó trong—theo cách là một sự vu khống chống lại một tổ chức. Nhưng anh em biết tôi muốn nói gì. Có lẽ đó là tất cả...

¹⁴⁶ Đó không phải là cách để làm điều đó. Anh chị em không thể chạy vào một tổ chức, và tự nhốt mình và nói, “Tôi là tín đồ Giám Lý, hay Báp-tít,” hay một số khác nữa. Không phải thế. Không, không.

¹⁴⁷ Anh em phải thành họp thành bầy. Đúng vậy. Anh em phải đến chỗ mà anh em có thể tự tìm đường thoát ra.

¹⁴⁸ Những người này, họ đến với nhau, và họ vào trong chuồng này. Và—và khi họ...Nếu họ làm điều đó, họ biết họ đang trên đường đến lò mổ.

¹⁴⁹ Nhưng, bây giờ, điều gì sẽ xảy ra nếu anh em có thể đặt tất cả chúng, cả bầy và nhốt chúng vào một cái chuồng, và mang chúng xuống phía nam, thả chúng ra. Sau đó, trước khi chúng sẵn sàng để thành bầy, thì quăng lưới lên trên chúng. “Chúng ta không tin vào những ngày phép lạ.” Thấy không? “Những con vịt nhỏ, các người không thể bay nữa. Điều đó thường dành cho những con vịt ở thời đại khác.” Chừng nào Đức Chúa Trời tạo ra một con vịt, thì Ngài cũng làm cho chúng tất cả giống như vậy. Và nếu Đức Chúa Trời tạo ra một con đường cho một con vịt đi, đó là cách tất cả những con vịt đi.

¹⁵⁰ Và anh em biết nó sẽ làm gì không? Cuối cùng điều đó sẽ giết chết con vịt đó. Nó sẽ rất yếu đuối, đôi cánh của nó sẽ không mọc ra đúng. Nó không thể bay nữa. Cũng giống như người anh em họ trong chuồng của nó, tất cả bụng rất tròn và không giống con vịt nữa. Thấy không? Nó không có cánh để tự nhắc mình lên. Đúng vậy. Thấy không? Nó sẽ trở nên một người anh em họ trong chuồng của mình, những người anh em giáo phái của nó mà không đi đâu cả. Thấy không? Đúng vậy. Thấy không? Đúng vậy. Đó là tất cả những gì nó sẽ là, một ông già yếu đuối. Nó sẽ không biết gì về việc bay tự do. A-men.

151 Đó là vấn đề ngày nay. Chúng ta cố gắng nhất họ, và nói với họ, “Những ngày của phép lạ đã qua rồi. Và người đó không thể tin tưởng vào chính mình, đôi chân của người đó không cất lên khỏi mặt đất. Điều đó sẽ giết chết người. Người ấy sẽ không sống lâu.”

152 Nhưng, anh em biết đấy, con vịt nhỏ đó sẽ nói, nếu nó có thể nói lại, “Không, cảm ơn anh.”

153 “Ồ, thật dễ dàng. Anh không có việc gì phải làm. Anh có thể hành động theo cách anh muốn.”

154 Nó sẽ nói, “Cảm ơn anh. Tôi hành động theo cách tôi muốn, bởi vì có điều gì đó trong tôi, đang vận hành. A-men. Và tôi phải hành động theo cách tôi muốn.” Và mỗi người được sinh bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, có điều gì đó đang vận hành trong người đó. Người ấy phải bay vào thiên đàng, cảm xúc nào đó, điều gì khác mà làm cho nó có thật.

155 Anh chàng nhỏ bé cuối cùng sẽ trở nên giống như một gà con, một con chim đã được thuần hóa. Nó không thể rời chân khỏi mặt đất được nữa. Vì vậy nếu con gà sẽ luôn luôn tiếp tục bay trên không trung, ồ, nó có thể bay tốt. Nó có thể đi về phía đông, phía tây, phía bắc, và phía nam, và nhìn thấy các sự việc.

156 Và một điều khác, anh em thấy, nó thật sự không muốn làm điều đó. Bởi vì, trên đường đi xuống từ Canada, nó nhặt nhạnh các loại vật liệu khác nhau, thức ăn mà nó sẽ không có được nếu anh em nhốt nó trong chuồng, chỉ cho nó ăn ngô mọi lúc. Anh có thể hiểu ý không? Anh em đặt nó ở đó, để nó chỉ biết Tín điều các Sứ đồ, cái gọi là, và làm thế nào để đi học trường Chúa nhật, và đó là tất cả những gì có với nó; trả tiền cho thầy giảng, và sống theo cách người đó muốn.

157 Nhưng, ồ, khi anh em ở trong chuyến bay, a-men, khi anh em đang bay, anh em nhặt được nhiều hơn tén điều giáo phái của mình. Anh em nhặt lấy các vitamin, vitamin thuộc linh để xây dựng một cơ thể rắn chắc, đầy dẫy cơ bắp, với những chiếc lông cánh mà có thể nhắc anh em lên khỏi chân mình và chỉ cho anh em thấy những điều sắp xảy đến. Đức Thánh Linh, “Khi Ngài, Đức Thánh Linh đến, Ngài sẽ bày tỏ những điều này cho

các người, bày tỏ những điều này cho các người mà Ta đã nói với các người; và sẽ tỏ cho các người thấy những điều sắp xảy đến.” Vâng. Không, anh em không thể nhốt nó lại và bắt nó. Điều đó sẽ không tác dụng. Không. Nếu anh em nhốt nó, nó sẽ đâm đầu vào chỗ chết.

¹⁵⁸ Con người cũng không thể chọn một con đường tốt hơn những gì mình có thể. Anh em có thể đi và nói, “Này, Ông Vịt, tôi sẽ nói với ông đôi điều. Ông đang đi sai hướng. Ông phải đi qua đây, định hướng lại hướng của mình. Đi xuống bờ biển ở đây, đổi hướng đi. Nó tốt hơn là đi theo cách của ông.” Nó sẽ không hoạt động. Không. Không. Họ nghĩ rằng họ biết một con đường tốt hơn con đường sẵn sẵn của Đức Chúa Trời cho họ. Nhưng, họ biết.

¹⁵⁹ Hay là, anh em có thể chọn một người lãnh đạo tốt hơn cho họ hơn là người lãnh đạo do Đức Chúa Trời sẵn sẵn mà Đức Chúa Trời đã ban cho họ không? Và con người sẽ không bao giờ có thể chọn một giám mục, hay một tổ chức, hay bất cứ điều gì khác mà sẽ thay thế sự lãnh đạo của Đức Thánh Linh đối với Hội thánh. Không có điều gì khác có thể làm điều đó. Đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời! Đức Chúa Trời đã sẵn sẵn một con đường cho họ, một Nhà Lãnh Đạo, một Nhà Lãnh Đạo được hà hơi.

¹⁶⁰ Và nhà lãnh đạo đó được hà hơi. Ồ, tôi đã quan sát chúng nhiều lần, khi tôi đi săn sớm, đi kiếm chiên hay điều gì đó khi anh em phải đi sớm, lên núi. Thậm chí không có sương giá. Có lẽ, ở trên đó, một ít tuyết sẽ phủ trên núi. Ngọn gió lạnh đó sẽ quét xuống khắp ngọn núi. Có một nhà lãnh đạo bẩm sinh giữa họ. Nó sẽ chạy ngay trên hồ nước đó như thế, và kêu lên bốn hay năm lần, và ở đó bày đến. Vâng, thưa quý vị. Tất cả chúng đều biết nó. Chúng biết nó qua cách nó kêu. Ồ, chao ôi!

¹⁶¹ Anh em biết những gì tôi đã nói về tối hôm qua, tiếng kèn Phúc âm, nếu nó phát ra một âm thanh không rõ ràng. Âm thanh của Nó không phát ra một-...Nó không đưa ra một âm thanh không rõ ràng. Chúng là những con vịt thật. Chúng biết tiếng vịt kêu. Điều gì sẽ xảy ra nếu anh em chỉ đưa một con chuột lang

già ra ngoài đó, hay con gà tây? Tiếng kêu của nó sẽ không đúng. Chúng biết tiếng của một người lãnh đạo.

¹⁶² Và hội thánh nên biết điều đó. “Có hình thức tin kính, chối bỏ quyền phép của nó,” như vậy, đừng để họ dẫn dắt. “Hay nóng giận, kiêu ngạo, những người ưa thích những sự vui chơi nhiều hơn những người yêu mến Đức Chúa Trời, những kẻ bội ước, những kẻ phao vu, không tiết độ,” và khinh thường những con vịt mà biết bay đó. Thấy không? Hiểu tôi muốn nói gì không?

¹⁶³ Họ—họ biết âm thanh Phúc âm của họ. “Chiên Ta biết Tiếng Ta.” [Băng trống—Bt.] “Một người lạ họ sẽ không đi theo.” Đức Chúa Trời luôn chứng minh nó đúng.

¹⁶⁴ Để ý, bây giờ. Và họ không thể có được một...Anh em không thể chọn cho họ. Điều gì xảy ra nếu anh em đi ra ngoài đó, và anh em nói, “Ồ, đợi một chút, những con vịt nhỏ. Người chắc chắn sai. Đây là một con ngựa lớn tốt. Chà, nó trông rất vương giả giữa các người. Và bây giờ các người biết ta sẽ làm gì không? Ta sẽ đổ một ít nước lên đỉnh đầu nó, và ta sẽ làm lễ nhậm chức cho nó. Ta sẽ làm cho nó là Vua Vịt. Và ta sẽ đội mào triều thiên cho nó, và mặc cho nó khác biệt một chút, để tất cả các người sẽ biết nó. Luôn luôn đi theo anh chàng này ở đây, bởi vì nó có văn hóa.” Hãy thả nó ra trên ao. Nó có thể kêu lên nhiều như nó muốn. Mọi con vịt sẽ quay lưng lại với nó, bởi vì nó kêu một tiếng không rõ ràng. Vâng.

¹⁶⁵ Nhưng hãy để con vịt nhỏ đó đã được Đức Chúa Trời chọn làm đầu đàn, hãy để nó kêu lên, và xem tất cả chúng kéo đến họp lại với một buổi nhóm phục hưng. “Thịt tươi ở đâu, chim ưng sẽ được nhóm lại ở đó.” Ngài biết tất cả về điều đó. Thấy không? Vì vậy Ngài—Ngài có một đường lối sấm sẩn. Và những con vịt biết đường lối sấm sẩn. Thật tệ là con người không biết. Được rồi. Nhưng đó là cách nó xảy ra, bây giờ. Được rồi.

¹⁶⁶ Nếu nó là con vịt lãnh đạo được soi dẫn, nó sẽ mang chúng đến chỗ được Đức Chúa Trời sấm sẩn cho chúng. Và nếu chúng ta chỉ lắng nghe những gì Đấng Lãnh Đạo nói, Đức Thánh Linh, Ngài sẽ mang chúng ta trở lại ngay với Lời lẫn nữa. Đó là đường lối sấm sẩn của Đức Chúa Trời. Trên đường đi chúng ta không cần những tín điều và giáo phái, và cỏ dại. Có một số loại cỏ vịt

nào đó và thứ mà chúng ta phải ăn, những con vịt đó, đang đi xuống. Và có thức ăn mà...Thật sự, những—những bông hoa của Đức Chúa Trời, những tạo vật được ràng buộc trên trời ăn dọc đường, và đó là, “Người ta sẽ sống không phải chỉ nhờ bánh mà thôi, nhưng bởi mọi Lời phán ra từ miệng Đức Chúa Trời.” Thấy không?

¹⁶⁷ Con vịt đó, con vịt đầu đàn, sẽ dẫn chúng đến nơi được Đức Chúa Trời sắm sẵn, cũng như đi thẳng đến Louisiana. Nơi mà, một trong những con khác sẽ không biết mình đang đi đâu, đi lên đó và đi vòng quanh.

¹⁶⁸ Tôi đã đọc trên tạp chí *Life*, cách đây khoảng ba hay bốn năm, nơi có một con ngỗng đực già khởi đầu với một đám ở trên đó. Và nó tuyên bố nó là một nhà lãnh đạo. Và điều đầu tiên anh em biết, chúng đã bay đến nước Anh, chưa bao giờ quay trở lại. Đúng vậy. Vì vậy chúng phải xem chúng đang đi theo loại vịt hay ngỗng đực nào. Vì vậy họ nói, ở trên đó ở nước Anh...Chúng cũng là những con ngỗng Canada. Và chúng đi qua đó ở nước Anh, và tất cả xung quanh, hợp thành bầy, nhưng chúng không biết đường nào trở lại. Ồ, chao ôi!

¹⁶⁹ Thật quá tệ là giáo hội cũng đã diễn rất nhiều điều đó, đã đi theo đến một nơi, họ không biết làm thế nào để trở lại. Nói, “Ồ, chúng ta...Tôi hiểu rằng bà nội đã nói, nhiều lần bà nói rằng bà của bà đã nói, rằng họ đã từng có những buổi nhóm chữa lành trong nhà thờ. Những ngày phép lạ đó đã qua rồi,” để người nào đó dẫn dắt anh em đi sai đường. Tốt hơn là đi theo đường lối được hà hơi của Đức Chúa Trời, con đường duy nhất.

¹⁷⁰ Để ý, con vịt nhỏ này, không ai có thể định tuyến đường cho chúng khác đi. Chúng biết rằng nhà lãnh đạo nhỏ bé đó sẽ dẫn chúng đến một cách chính xác nơi đã được sắm sẵn của Đức Chúa Trời. Và nó làm điều đó như thế nào? Bằng những công cụ do Đức Chúa Trời sắm sẵn của nó. Nó đã có những cái ăng-ten của mình, mọi lúc, giống như chúng ta nên có, bắt lấy Thánh Linh, những cái ăng-ten thuộc linh của chúng ta.

¹⁷¹ Bây giờ, chúng ta thấy rằng nó sẽ bay lên không trung, trên không trung. Nó đã lấy ra những cái ăng-ten của mình. Nó biết loại thức ăn mà những con vịt nhỏ này phải sống, để thực hiện

chuyến bay này. Vì vậy khi nó nhặt cái gì đó trên mặt đất, anh em sẽ thấy nó bay vút lên không trung, và hạ xuống nhanh chóng. Cả nhóm sẽ đáp xuống ngay, thật sự có một bữa tiệc ẩm thực. Và nó sẽ kêu quác quác, trên không trung, chúng sẽ quay trở lại chuyến bay, đi thẳng về hướng nam. Đúng vậy. Nhà lãnh đạo của Đức Chúa Trời, nhà lãnh đạo của Đức Chúa Trời dành cho những con vịt. Đúng thế.

172 Tôi muốn nói điều gì khác. Anh em biết đấy, họ chưa bao giờ có thể có được một cách khoa học, tìm cách tốt hơn để một em bé có được những gì nó muốn ngoài việc khóc lóc vì điều đó. Anh em biết đấy, họ không thể dạy nó để cầu nhàu. Và họ không thể giáo dục nó để nói chuyện nhanh điều đó. Nhưng anh em biết làm thế nào nó có được điều đó không? Nó chỉ nhận lấy đường lối sẵm sẵn của Đức Chúa Trời cho điều đó. Nó khóc vì điều đó, la hét, và đá, và la hét cho đến khi nó có được điều đó. Thấy không? Đúng vậy. Đó là cách duy nhất, là khóc cho điều đó. Họ không thể tìm thấy một đường lối sẵm sẵn tốt hơn đường lối sẵm sẵn của Đức Chúa Trời. Đúng vậy. Cứ để nó khóc. Và những điều tự nhiên đó...

173 Tôi đã dừng lại, ở đây cách đây không lâu, ở nước Đức, và đang nói chuyện với một nhóm đông người. Và tôi nói, “Có chuyện gì với các anh những người Đức vậy? Anh em biết đấy, tôi đang đi xuống phố, và một con chó sủa, và nó sủa bằng tiếng Anh.” Tôi nói, “Một người mẹ đang cố gắng dỗ dành đứa con của mình ở ngoài đó trong xe hơi, cách đây một lát, và nó đang khóc, và nó đang khóc bằng tiếng Anh.” Tôi nói, “Tất cả chúng ta phải dẫn đo về điều gì? Thấy không? Họ đang đi theo đường lối sẵm sẵn của Đức Chúa Trời. Và chúng ta đến từ tháp Ba-bêl, anh em thấy đấy, đã bị xáo trộn tất cả.” Đúng vậy!

174 Biết đường lối sẵm sẵn của Đức Chúa Trời là cách tốt nhất. Họ không biết cách nào tốt hơn để đứa bé có được những gì nó muốn hơn là khóc vì điều đó. Như Tiến sĩ Bosworth thường nói, “Đứa bé nào khóc to nhất sẽ được chăm sóc tốt nhất.” Đó là cách nó xảy ra.

175 Điều đó dành cho con cái của Đức Chúa Trời. Tôi có thể so sánh điều đó cho anh em. Một người đứng dậy, tiếp tục, nói, nhai

kẹo cao su thật kỹ, “Ngài biết đấy, Cha ơi, con ở đây tối nay. Nếu Ngài muốn ban cho con Đức Thánh Linh, được rồi. Con ở đây. Nhưng nếu Ngài muốn chữa lành con, con đang ngồi đây. Nhưng nếu Ngài không, ồ, ổn thôi. Đó là ý Ngài, Chúa ôi.” Ngài đã viết ý chỉ ra, ở đây trong Kinh Thánh. “Đây là ý Ngài.” Được rồi. Đây là ý chỉ của Ngài, ngay tại đây. “Và nếu Ngài muốn con có nó, con sẽ có nó. Nhưng, tuy nhiên, nếu Ngài không, ồ, nó ổn thôi.” Anh em sẽ không bao giờ đi đến đâu cả.

¹⁷⁶ Nhưng hãy để người đó đến đó và kêu khóc, như Buddy Robinson. Ông dừng lại ở giữa cánh đồng ngô. Ông đã trói con la của mình lại. Ông nói, “Lạy Chúa, nếu Ngài không ban cho con Đức Thánh Linh, khi Ngài trở lại Ngài sẽ thấy một đồng xương đang nằm ngay tại đây. Con sẽ ở lại đây cho đến khi con có được Ngài.” Đó là sự nghiêm túc.

¹⁷⁷ Đức Chúa Trời luôn luôn khuyến khích với dân sự của Ngài, con cái tin của Ngài, luôn luôn đi trong đường lối sẵn sẵn của Ngài. Đó là ý tưởng của Đức Chúa Trời, để khuyên với con cái Ngài, đường lối sẵn sẵn của Ngài. Hãy khóc cho những gì anh chị em cần. Ngài muốn anh chị em khóc lên.

¹⁷⁸ Khi Phi-e-rơ bắt đầu đi ra, bước đi trên mặt nước, ông nghĩ mình đang đi đúng hướng. “Thấy tôi đang làm tốt thế nào không?” Ông bắt đầu chìm xuống. Ông đã không nói, “Ồ, tôi đoán nó đã thất bại,” cho đến cuối cùng, một vài bong bóng nổi lên, và đó là tất cả về điều đó. Thấy không? Không, không.

¹⁷⁹ Ông kêu lớn, “Lạy Chúa, xin cứu con.” A-men. Và bàn tay Đòi đời đó đã đưa xuống và nhắc ông lên lần nữa. Tại sao? Ông đã kêu lên.

¹⁸⁰ Đó là vấn đề với hội thánh. Chúng ta không nằm ở đó đủ lâu. Chúng ta không kêu la đủ lâu. Chúng ta không nắm giữ nó. Nếu một em bé muốn điều gì đó, nó sẽ đá và la hét, mặt đỏ bừng. Chúng ta e rằng chúng ta sẽ lấy đi (đó là gì, chị em gọi nó là gì?) lớp sơn phấn ra khỏi khuôn mặt của chúng ta, hay bất cứ thứ gì, lớp sơn đó. Anh chị em có—anh chị em có được những gì mình muốn từ Đức Chúa Trời, anh chị em sẽ lấy nó đi, dù thế nào đi nữa. Vì vậy, anh chị em không phải lo lắng về điều đó. Anh chị em

sẽ làm tóc rối tung lên, nhưng điều đó không có gì quan trọng. Không. Không, thưa quý vị.

¹⁸¹ Bây giờ, Đức Chúa Trời không mong chúng ta đến với Ngài với một số lời nói tri thức. Tôi nhớ tôi đã thử điều đó khi tôi cố gắng để được cứu. Tôi định viết cho Ngài một lá thư và đặt nó vào trong rừng, bởi vì tôi biết Ngài sẽ đến qua khu rừng và nói với tôi. Nói với Ngài rằng tôi xấu hổ về chính mình, và tôi—tôi không muốn làm điều đó. Và tôi đã xuống đó để cầu nguyện. Tôi nói, “Bây giờ, chúng ta hãy xem. Con đã thấy một bức tranh lần nọ, mà họ nắm tay nhau như thế này.” Tôi nói, “Thưa Ngài Jêsus, con ước mong Ngài đến đây một phút. Con muốn nói chuyện với Ngài chỉ một phút. Con đang lắng nghe.” Không ai cả. Tôi nói, “Con đã làm sai. Được rồi. Ngài Jêsus ôi, có lẽ con phải làm như thế này.” Tôi nói, “Thưa Ngài Jêsus, Ngài đến giúp con chứ? Con là một tội nhân. Con muốn nói chuyện với Ngài một phút.” Không ai đến. Tôi khoanh tay. Tôi nói, “Ngài Jêsus ôi, Ngài đến đây không? Con muốn...Con nghe người ta nói, ‘Đức Chúa Trời đã nói chuyện với tôi.’” Tôi nói, “Ngài Jêsus ôi, Ngài đến đây chứ? Con muốn nói chuyện với Ngài.”

¹⁸² Dĩ nhiên, rồi ma quỷ xuất hiện. Đó là cách hấn làm. Hấn có thể bảo anh em, “Đầu gối của người đang đau. Không cần hỏi, đấy. Người hãy chờ đợi, nhận được nó tối mai.” Hấn luôn ở bên cạnh khi bạn chưa sẵn sàng. Và rồi hấn nói với tôi...Nhưng luôn luôn, những gì hấn nói, tận dụng những gì hấn nói. Hãy tận dụng nó.

¹⁸³ Hấn nói với tôi, “Anh biết gì không? Anh đã mười chín tuổi, hay hai mươi tuổi rồi.” Nói, “Anh đã hai mươi tuổi rồi. Anh đã chờ đợi quá lâu.”

¹⁸⁴ Tôi nói, “Ôi Chúa, con đã chờ đợi quá lâu. Lạy Chúa, ngay cả Ngài không nghe con, dù sao đi nữa, con sẽ nói với Ngài. Con luôn muốn làm điều này.” Ồ, thưa anh em, điều đó đã mang Ngài đến. Thấy không? Đó là gì? Kêu lên, thật đơn giản. Kêu lên! “Lạy Chúa Jêsus, Ngài đã hứa điều đó, Chúa ôi.” Ngài xuất hiện.

¹⁸⁵ Đó là cách để mang Ngài đến. Anh chị em chỉ là một đứa bé. Hãy khóc, khóc vì điều đó.

186 Đừng cố gắng nói, ồ, hầu hết điều gì đó, điều khác, và một số lời cầu nguyện lớn được viết ra mà anh em thực hành, trong một hoặc hai giờ. Điều đó không tốt chút nào.

187 Giống như họ nói, “Anh đã nói lời cầu nguyện không?” Không. Thật tội lỗi khi nói một câu. Anh em cầu nguyện một câu. Đừng nói một câu. Hãy cầu nguyện một câu. “Hãy cầu nguyện cho tôi.”

188 Tôi nói, “Đừng làm thế cho tôi. Anh có thể cầu nguyện cho tôi, nhưng đừng nói lời cầu nguyện.” Không, thưa quý vị. Không. Chỉ là, cầu nguyện cho tôi khi anh chị em cầu nguyện. Được rồi.

189 Hãy khóc cho những nhu cầu của bạn. Đó là đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời. Chúa Jêsus chẳng giải thích điều đó khi Ngài phán quan án bất công, với người đàn bà đã khóc ngày đêm sao? Huống chi Cha Thiên Thượng sẽ ban cho họ Thánh Linh là những người kêu khóc vì Điều đó, ngày và đêm? Tìm kiếm, tiếp tục tìm kiếm. Gõ cửa, cứ gõ cửa. Cứ tiếp tục cho đến khi Ngài mở ra. Hãy ở lại với nó. Hãy khóc cho đến khi Lời đã hứa được chứng thực, rồi anh em đã có được nó. Anh em không phải lo lắng nữa. Anh em thấy Kinh Thánh đã hứa điều đó, rồi ở lại ngay đó và khóc cho đến khi anh em hiểu được điều đó.

190 Nếu một em bé nhìn thấy một cái bánh quy và nó muốn có nó, nó chỉ khóc, và khóc, và khóc, và bám vào, đá tung, và la, và hét, và mặt đỏ lên. Mẹ nó lấy cho nó một cái bánh quy, và tất cả chấm dứt. Thấy không? Nó đã có những gì nó đã thấy, những gì nó muốn. Nếu nó muốn liếm kem ốc quế của bạn, nó sẽ cứ làm âm lên cho đến khi nó lấy được nó. Thấy không?

191 Ồ, đó là cách chúng ta phải làm. Nếu tôi thấy một lời hứa trong Kinh Thánh đó là Lời Đức Chúa Trời, thì tôi cứ ở lại đó và kêu khóc cho đến khi Đức Chúa Trời ban nó cho tôi. Và Ngài sẽ làm điều đó, để anh em thoát khỏi bàn tay của Ngài; anh em thấy, điều đó sẽ xảy ra trong tự nhiên. Nhưng Ngài muốn anh em làm điều đó. Ngài thích anh em cầu xin. “Hãy cầu xin dồi dào hầu cho sự vui mừng của các người được trọn vẹn.” Vâng. Vâng.

192 Hãy khóc cho đến khi Lời Ngài được chứng thực. Bây giờ, thưa bạn, chúng ta hãy xem chỉ một phút nào. Hãy khóc cho đến

khi Lời được chứng thực.

193 Vấn đề của nó là, chúng ta nhận được một cái bánh quy và nghĩ rằng đó là tất cả. Có cả một bàn đầy bánh. Chúng ta có được để chúng ta có thể nói tiếng lạ, chúng ta nói, “Ồ, thưa anh em, chính là điều đó.”Ồ, không. Không phải. Đó chỉ là một số của nó. Đúng vậy. “Ồ, tôi đã đủ sung sướng để hét lên.” Đó là một số nữa của nó. Nhưng có nhiều hơn nữa về nó. Cứ tiếp tục kêu khóc, cho đến khi...

194 Đó là đường lối sấm sẩn của Đức Chúa Trời cho dân sự Ngài. Đường lối sấm sẩn của Đức Chúa Trời luôn luôn là nhận lấy Lời Ngài và nắm giữ Nó cho đến khi Nó được chứng thực cho anh em. Bây giờ, anh em có theo kịp tôi không? Đức Chúa Trời, một đường lối sấm sẩn, giữ lấy lời hứa cho đến khi nó được bày tỏ cho anh em.

195 Và, hãy nhớ, tôi đang ghi âm về điều này. Điều đó, bất kỳ lời hứa nào của Đức Chúa Trời trong Kinh Thánh, nếu...Đó là điều kiện bây giờ. Chỉ bởi vì anh em tin nó ở đó, điều đó không làm cho nó sẽ xảy ra.

196 Những người Pha-ri-si và Sa-đu-sê cũng sùng đạo với những bí tích như họ có thể. Nhưng Đức Chúa Trời phán, “Chúng hời thối trong mũi Ta.” Thấy không? Không có sự chân thành. Không có gì với điều đó mà nên có.

197 Anh em phải dựa trên lời hứa cơ bản, và rồi dựa trên thái độ tinh thần của anh em đối với nó.

198 Hãy nhìn xem bốn trăm thầy tế lễ đó, hay các tiên tri, A-háp đã ở ngoài đó. Họ nói, “Ra-mốt Ga-li-át thuộc về chúng ta. Giô-suê, bởi Đức Thánh Linh, đã phân chia điều này. Và người Sy-ri đã có chiếm nó.” Và một nhà tiên tri đã nói, “Bây giờ, hãy nhìn đây, điều đó về cơ bản là đúng.” Bây giờ, ông là một tín đồ Báp-tít thực sự. Và ông nói, “Điều đó hoàn toàn đúng. Đó là lời hứa cơ bản, lời hứa. Xứ đó thuộc về chúng ta.” Vì vậy ông đã làm cho nó hai cái sừng lớn, và nói, “Hãy đi lên đó, và lấy những cái sừng này và đẩy dân Sy-ri ra khỏi. Xứ đó thuộc về Y-sơ-ra-ên.” Đúng vậy. Về cơ bản, nó đã đúng.

199 Nhưng Mi-chê nhỏ bé đã nói gì? Ông nói, “Tôi thấy Y-sơ-ra-ên tản lạc như chiên không có người chăn.” Thấy không?

200 A-háp, kẻ đạo đức giả đó ở dưới đó, để Giê-sa-bên điều khiển ông, làm mọi thứ. Lời thật của Đức Chúa Trời đến qua nhà tiên tri, đã rửa sạch điều đó. Và làm sao Đức Chúa Trời có thể ban phước cho những gì nhà tiên tri đã rửa sạch trong Danh Chúa? Thấy không? Không thể được.

201 Cho dù chúng ta là quốc gia sùng đạo thế nào đi nữa, chúng ta có bao nhiêu nền tảng, thì sự việc bị thối nát và thối nát bấy nhiêu. Nó đã chết.

202 Cho dù đời sống tổ chức của chúng ta vĩ đại như thế nào trong hội thánh, chúng ta tin vào điều đó, nó tốt, được thối, nhưng điều đó đã bị hư hoại. Đức Chúa Trời đã đặt chúng lên kệ, và chúng nằm ở đó. Và không bao giờ có một mảnh lịch sử mà người nào từng sống lại. Vì vậy, nó sai. Nó đã hết rồi, bị hủy. Nó không tốt.

203 Lời Ngài luôn luôn là những gì Ngài muốn thấy được chứng thực. Nó sẽ chỉ được chứng thực dựa trên những điều kiện nào đó, đó là khi anh em đáp ứng những điều kiện đó. Anh em đã thấy những người có thể nhận lấy Lời của Đức Chúa Trời và họ chỉ làm cho Nó sống cho họ. Và những người khác trở lại ngay với Lời giống như vậy và không thể làm gì với Nó. Nó dựa trên các điều kiện. Đúng vậy.

204 Nhìn đây. Tôi sẽ chỉ cho anh em thấy một ví dụ về điều đó trong Kinh Thánh. Y-sơ-ra-ên đang trên đường đi lên miền đất hứa. Ở đây đến Mô-áp, mà là—là cùng tôn giáo, một cách chính xác. Đó là con trai của con gái của Lót. Và để ý khi Ba-la-am đi xuống, chính là Đức Chúa Trời đang nói chuyện với ông. Ông đặt bảy bàn thờ, giống như Y-sơ-ra-ên có bảy bàn thờ. Ông đặt bảy của lễ tinh sạch, những con bò đực trên bàn thờ. Đó hoàn toàn chính xác những gì Y-sơ-ra-ên đã có. Và một điều khác, ông đặt bảy con chiên đực, nói về một Đấng Mê-si sắp đến. Đó chính xác là những gì Y-sơ-ra-ên đã có. Về cơ bản, cả hai đều đúng, về cơ bản. Nhưng đó là dựa trên những điều kiện. A-men. Ông đã không thấy lời hứa thực sự của Đức Chúa Trời.

205 Điều tương tự cũng đã xảy ra trong sự đến của Đấng Christ. Điều đó cũng giống như ngày nay. Nó dựa trên điều kiện. Đúng.

206 Gióp. Đức Chúa Trời (đang làm gì?) làm một con đường sấm sẩn. Gióp, một tiên tri, cần một người yên ủi.

Bây giờ, hãy lắng nghe kỹ bây giờ. Thời gian của tôi đã hết.

207 Gióp cần một người yên ủi. Và nhiều người đã cố gắng cung cấp điều đó cho ông, và họ không thể làm điều đó. Họ luôn luôn khiến Gióp đi chệch hướng. Nhưng Gióp trở lại ngay. Ông cần một người an ủi. Đức Chúa Trời đã sấm sẩn một người yên ủi cho ông, khi Ngài ban cho ông một khái tượng về Chúa Jêsus Christ. Và ông kêu lên, “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi sống. Đấng Cứu Chuộc của tôi,” có một Đấng duy nhất, “và vào những ngày sau rốt Ngài sẽ đứng trên đất.” Bây giờ hãy nhớ khái tượng đó.

Anh em nói, “Đấng Cứu Chuộc của tôi.”

208 Ngài đã tỏ cho ông thấy Đấng Christ. Đấng Christ là Lời. “Ban đầu đã có Lời, và Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời là Đức Chúa Trời. Và Lời đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta.” Và khi Gióp, là một tiên tri...

209 Bây giờ hãy lắng nghe. Gióp, là một tiên tri, Lời của Chúa đến với (điều gì?) nhà tiên tri. Chắc chắn vậy. Đó là nơi Lời đến. Đó là cách anh em biết họ có phải là những nhà tiên tri hay không. Họ ở lại trong Lời. Lời được bày tỏ cho nhà tiên tri. Và Gióp là một tiên tri. Ông không thể thấy sự cuối cùng, nhưng khi ông thấy Lời, là một vị tiên tri, ông nói, “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi sống,” sau khi hội thánh đã thất bại, sau khi mọi thứ khác đã thất bại.

210 Ngay cả người vợ yêu thương của ông đã làm ông thất vọng, và muốn ông nói... “Tại sao ông không chỉ cứ nguyên rửa Đức Chúa Trời, và chết đi, hỡi Gióp?”

211 Ông nói, “Người nói như một người đàn bà ngu dại. Chúa đã ban cho; Chúa đã cất đi; đáng chúc tụng Danh Chúa.” Và những tiếng sấm bắt đầu gầm thét, và những tia chớp lóe lên. Thánh Linh đến trên nhà tiên tri, và ông đã thấy Lời. Rồi ông nói, “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống. Vào những ngày cuối cùng Ngài sẽ đứng trên đất. Mặc dù những con sâu da hủy hoại thân

thể này, tuy nhiên trong xác thịt tôi sẽ thấy Đức Chúa Trời. Amen. Tôi sẽ thấy cho chính mình. Chính mắt tôi sẽ nhìn thấy, mà không phải người khác. Chúng ta không mang gì vào thế gian này, và chắc chắn chúng ta không lấy gì ra. Chúa đã ban cho; Chúa đã cất đi; đáng chúc tụng Danh Chúa.” Thật là Đáng Yên Ủi! Ông đã yêu cầu một thành viên giáo hội; Đức Chúa Trời ban cho ông một khả tượng. Ông đã cầu xin giám mục đến để ban cho ông sự an ủi, trưởng lão; Đức Chúa Trời đã ban cho nhà tiên tri một khả tượng. Đó là những gì ông cần.

212 Y-sơ-ra-ên cần một lối thoát khỏi Ê-díp-tô. Họ cần cách nào đó, sức mạnh quân sự nào đó hay điều gì đó, để giải cứu họ khỏi bàn tay của người Ê-díp-tô. Đức Chúa Trời đã sẵn sẵn một tiên tri với Lời nguyên thủy được chứng thực. Môi-se! Đúng không? Họ muốn có một đạo quân dấy lên và đem họ ra, và đánh bại người Ê-díp-tô. Nhưng Đức Chúa Trời đã ban cho họ Lời, đáng tiên tri với Lời được chứng thực mà Đức Chúa Trời đã phán trước đây với Áp-ra-ham, nói, “Dòng dõi ngươi sẽ ở trong xứ lạ. Nhưng Ta sẽ thăm viếng họ với bàn tay quyền năng,” Lời mà Đức Chúa Trời đã phán. Họ đang kêu khóc cho có một đấng giải cứu, và Đức Chúa Trời đã sai đến cho họ một tiên tri với Lời. Đức Chúa Trời đã có một cách được sẵn sẵn để nói sự khác biệt giữa người tin và người không tin. Và Đức Chúa Trời...

213 Bây giờ, một số người trong họ nói, “Ồ, bây giờ, nếu bệnh dịch giáng xuống, chúng ta sẽ đi vào bệnh viện. Nếu bệnh dịch—nếu dịch lệ xảy ra, anh em biết chúng ta sẽ làm gì không? Chúng ta sẽ đi gặp Tiến sĩ Jones. Ông sẽ biết cách lo liệu điều đó.” Nó không có tác dụng. Tuy nhiên, họ thông minh. “Ồ, nếu bệnh dịch giáng xuống, chúng ta sẽ chỉ đi xuống dưới lòng đất, trong một hang động, và đóng cửa lại.” Điều đó sẽ không tốt chút nào. “Chúng tôi sẽ ở lại trong nhà, và đắp mặt nạ lên mặt, và—và bôi một ít thuốc tẩy uế lên đó.” Không tốt chút nào.

214 Đức Chúa Trời đã làm một đường lối sẵn sẵn. Vâng. Và đó là (cái gì?) huyết. Đức Chúa Trời đã sẵn sẵn nó, dường như đơn giản, để lấy huyết của một con chiên và rảy lên cửa. Tuy nhiên, Đức Chúa Trời đã phán đó là đường lối của Ngài, và Ngài đã tôn trọng nó. “Con đầu lòng, tất cả ở ngoài huyết đều chết.”

215 Khi Nô-ê cần một con đường sấm sẩn, để cứu gia đình ông, Đức Chúa Trời đã cho ông đóng một con tàu. Họ có thể đã đóng những con thuyền bắt chước. Đó là những gì người ta nghĩ ngày nay. Nhưng, anh em thấy, đây là một con thuyền đặc biệt. Họ có thể có những chiếc thuyền lúc đó, giống như họ có bây giờ, nhưng đây là một chiếc thuyền đặc biệt. Đó là một...Hãy lắng nghe tôi bây giờ. Đó là một con thuyền do Đức Chúa Trời đóng.

216 Và một hội thánh ngày nay cũng giống như vậy. Nó phải là một hội thánh được xây dựng dựa trên Kinh Thánh. Kinh nghiệm của tôi không phải là thành viên tốt nhất trong hội thánh, nhưng là một kinh nghiệm được xây dựng bởi Lời Đức Chúa Trời. “Những dấu hiệu này sẽ đi theo những người tin.” Kinh nghiệm được xây dựng bởi Đức Chúa Trời, điều duy nhất sẽ đưa tôi lên. Là điều duy nhất sẽ đưa anh em lên.

217 Bất cứ điều gì sẽ được nâng lên trên điều đó, tôi không quan tâm bao nhiêu người, “Tôi đến...” Nói, “Nhìn kìa, tôi—tôi là một tín đồ Giám Lý tốt, Báp-tít, Trưởng Lão, hay một tín đồ Ngũ Tuần.” Điều đó không có ý nghĩa gì với Đức Chúa Trời.

218 Nó phải được Đức Chúa Trời hướng dẫn. Và đó là Đức Thánh Linh, bởi Lời. Và Đức Thánh Linh sẽ không bao giờ hướng dẫn điều gì ngoài Lời, bởi vì Đó là Đức Thánh Linh. Con người đã di chuyển, ồ, đã viết Kinh Thánh bởi Đức Thánh Linh, đường lối sấm sẩn của Đức Chúa Trời.

219 Bây giờ, Y-sơ-ra-ên cần một—một sự cung cấp. Và Đức Chúa Trời ban nó cho họ, và phân rẽ người tin với người không tin. Ngày nay cũng vậy, người tin và người không tin, bị phân rẽ.

220 Môi-se, tôi phải bỏ qua nhiều ghi chú bây giờ, nhưng, Môi-se, một đầy tớ trung tín của Đức Chúa Trời!

221 Bây giờ hãy lắng nghe, những người kỳ cựu. Một số người trong các bạn giống như tôi, đó là con đường đi lên trong những năm của họ, hãy lắng nghe.

222 Môi-se đã trung thành hầu việc Đức Chúa Trời. Ông đã đưa ra tất cả các cuộc trò chuyện của họ, và tất cả các Đa-tham đã đứng lên và nói, “Này, có những người khác là những nhà tiên tri ngoài ông. Ông không phải là viên sỏi duy nhất trên bãi biển.” Và ông

biết ông có Sứ điệp của Đức Chúa Trời dành cho họ. Những kẻ giả mạo dấy lên.

Môi-se chỉ nói, “Lạy Chúa, con có thể làm gì?”

223 Và Ngài phán, “Hãy phân rẽ chính mình. Ta sẽ chỉ nuốt người đó. Lấy những cây gậy của các người, và đi vào đó và cây nào nứt chồi. Thấy không? Ta sẽ chỉ cho các người thấy ai là thầy tế lễ, ai là nhà tiên tri.”

224 Và Môi-se đã phục vụ chức vụ trung tín. Rồi khi ông trở nên già đi, một trăm hai mươi năm ông đã bước đi trung tín với Đức Chúa Trời. Tất cả bốn mươi năm trong đồng vắng, đã chịu đựng tất cả các loại bắt bớ của các quốc gia và dân sự, một cách liên tục. Và rồi đi đến chỗ chết. Ông cần một nơi để chết. Đức Chúa Trời đã sẵn sàng cho ông một chỗ trên Văng Đá.

225 Ôi Chúa, xin để tôi cũng chết ở đó, trên Văng Đá. Văng Đá là Đấng Christ, anh em biết đấy. Đức Chúa Trời đã sẵn sàng một nơi để Môi-se chết. Đó là nơi tôi muốn, tôi, tôi muốn chết. Hãy để tôi chết trong Đấng Christ.

226 Và rồi khi ông đã chết, thân thể của ông đang nằm trên đó, ông cần những người hộ tang bên quan tài. Vì vậy Đức Chúa Trời đã sẵn sàng những người hộ tang bên quan tài, những Thiên sứ. Tại sao? Họ là Đấng duy nhất có thể đưa ông đến nơi ông sẽ đến. A-men. Đức Chúa Trời đã sẵn sàng những người hộ tang khiêng quan tài. Đúng vậy.

227 Tôi đang trông cậy vào Đức Thánh Linh, trên Lời, lời hứa. Không phải đưa anh em ra ngoài để chôn cất to lớn đẹp đẽ. Họ đã làm cách đó với người giàu có, nhưng ông ngược mắt lên trong địa ngục. Thấy không? Không phải về một sự chôn cất sang trọng. Nó không có gì quan trọng. Tôi muốn nhận lấy đường lối sẵn sàng của Đức Chúa Trời. “Những người ở trong Đấng Christ sẽ được Đức Chúa Trời mang đến với Ngài khi Ngài đến.” Đó là sự cung cấp. Đức Chúa Trời đã chuẩn bị cho tiên tri trung tín của Ngài một nơi để chết.

228 Hê-nóc, sau khi bước đi năm trăm năm với Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời đã bảo ông, “Hỡi Hê-nóc, người sẽ không phải

chết. Người muốn lên Nhà không? Người có nhớ nhà không, Hê-nóc?”

Ông nói, “Vâng, lạy Chúa. Tôi nhớ nhà.”

229 Nói, “Người đã bước đi trong nhà bệnh dịch dưới đó đủ lâu chưa?”

Ông ấy thưa, “Dạ đủ.”

Nói, “Được rồi, cứ bắt đầu đi thôi.”

230 Hê-nóc cần một cái thang. Đức Chúa Trời ban cho ông một con đường cao tốc. Đó là đường lối của Đức Chúa Trời dành cho ông. Sẵn sẵn cho ông một con đường cao tốc, đi lên! Ông đã không... Ông chỉ đi thẳng lên ngay, như *thế*. Ông không phải căng thẳng, chút nào. Cứ chạy ngay lên; và Đức Thánh Linh, đằng sau ông, đã nhắc ông thẳng lên. Ông đã đi thẳng lên đường cái của sự thánh khiết, vào ngay trong Vương quốc của Đức Chúa Trời.

231 Ê-li, sau khi ông đã lên án tóc ngắn và tô vẽ mặt mày, suốt đời ông, về Giê-sa-bên đó, người phụ nữ đầu tiên, bà và tổng thống nổi tiếng của thời đó, người đã nêu một tấm gương xấu trước dân sự và khiến tất cả họ bị rắc rối. Và—và, thật ra, ông nghĩ ông là người duy nhất rao giảng điều đó. Ông thật sự mang gánh nặng về điều đó. Và ông đã làm rất nhiều, cho đến khi ông trở nên mệt mỏi, và ông muốn về Nhà. Và ông đã biết Đức Chúa Trời đến từ Trên cao. Ông cần một sợi dây thừng để leo lên, để lên Thiên đàng, nhưng Đức Chúa Trời đã ban đến cho ông một cỗ xe với hai con ngựa. Đó là đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời để đem ông đi. Có thể đã trông đợi một sợi dây thừng, nhưng Đức Chúa Trời đã gửi đến một cỗ xe. Đó là cách của Ngài. Giô-suê...

232 Và ở cuối con đường, đó là sự kết thúc của Ê-li. Đó là Nô-ê. Đó là, mọi lúc, sự kết thúc.

233 Bảy giờ, Giô-suê, khi ông đi đến cuối con đường mòn, qua đồng vắng, hãy xem, ông cần một cây cầu để băng qua sông Giô-danh, vào miền đất hứa. Đức Chúa Trời... Ông, ông cần một cây cầu. Nhưng đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời là một quyền năng, không phải là một cây cầu. Ngài đã ban đến một quyền năng, và Ngài đã giữ dòng sông lại. Và ông đi ngang qua trên đất khô. Đó là đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời, không phải là

một cây cầu. Ông đã có một Kỹ Sư giỏi hơn. Vì vậy, Ngài chỉ ban cho ông quyền năng, đẩy nước trở lại cho đến khi ông bước qua trên đất khô.

²³⁴ Đa-ni-ên, vì cố Đức Chúa Trời, đã bị ném vào hang sư tử. Ông cần một hàng rào, nhưng Đức Chúa Trời đã ban đến cho ông một Thiên sứ. Thật là khác biệt! Đó là đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời. Ông cần một hàng rào, nhưng Đức Chúa Trời ban cho ông một Thiên sứ. Thật là một hàng rào tốt đẹp hơn biết bao! Ngài luôn luôn ban cho anh chị em tốt hơn những gì anh chị em cầu xin, luôn luôn. Vâng. Ông cần một hàng rào; Đức Chúa Trời đã ban đến cho ông một Thiên sứ.

²³⁵ Dân Hê-bơ-rơ, họ cần một ít nước, để dập tắt ngọn lửa đỏ. Nhưng Đức Chúa Trời đã sai đến cho họ Người thứ tư. Đó là tất cả những gì họ cần. Ngài cỡi trời tay họ, và trò chuyện với họ. Họ bước ra mà không có mùi lửa trên người. Họ cần nước; Ngài đã sai đến Người thứ tư.

²³⁶ Những nhà thông thái ở Ba-by-lôn, ở Ấn Độ, họ biết rằng điều gì đó sắp xảy ra. Họ biết Vua được sinh ra, và họ cần một la bàn. Đức Chúa Trời đã ban cho họ một ngôi sao để dẫn dắt họ đến với Vua. Thấy không? Họ đã đi con đường sẵn sẵn của Đức Chúa Trời. Tôi có thể tưởng tượng một số người trong số họ nói, “Này, Balthazar, anh biết đấy, anh là một người vĩ đại. Anh có mang theo la bàn không?”

Anh ấy nói, “Không.”

“Ồ, anh sẽ đến đó bằng cách nào?”

“Tôi đang đi đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời.” Đó là cách.

“Anh sẽ đến đó bằng cách nào?”

“Đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời.”

“Đó là gì?”

²³⁷ “Ngôi Sao đó, chính là điều đó. Đó là đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời cho chúng ta.” Họ cần một la bàn, và Đức Chúa Trời ban cho họ một ngôi sao.

238 Thế gian cần một Đấng Cứu Rỗi một ngày nọ, và Đức Chúa Trời đã sẵn sẵn Con Ngài. Khi Ngài đến, Ngài không được nhận ra. Họ không muốn Ngài. Họ nói họ muốn có một Đấng Cứu Thế. Nhưng khi Đức Chúa Trời sai Nó đến trong đường lối của Ngài... Họ đã cầu xin một vị vua; Đức Chúa Trời ban cho họ một Hải Nhi. Họ muốn có một người quyền lực để đánh bại La-mã. Đức Chúa Trời ban cho họ một Hải Nhi, nhỏ bé đang khóc trong chuồng gia súc. Thấy không? Nhưng đó là đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời. Chúng ta...Nhưng họ không muốn nó theo cách mà Đức Chúa Trời muốn ban đến. Họ muốn có nó theo cách họ muốn. Thấy không? Vì vậy, do đó, họ đi vào sự hỗn loạn bởi vì họ không chấp nhận đường lối của Ngài. Có một số người đã chấp nhận điều đó.

239 Đây là nơi sinh của Hội thánh, là tại lễ Ngũ tuần, sau khi Chúa Jêsus đã ủy thác cho họ “Hãy đi khắp thế gian và giảng Phúc âm cho mọi người. Những dấu hiệu này sẽ đi theo những người tin.” Ngài đã bảo họ phải làm gì. Bảo họ đi lên, thành Giê-ru-sa-lem, và chờ đợi. Họ cần một hiến chương. Họ cần một hiến chương. Họ muốn viết ra một tín điều. Đức Chúa Trời ban cho họ Đức Thánh Linh. Ô! Họ cần một giáo phái, nhưng Đức Chúa Trời ban cho họ một Thánh Linh. Thật là một sự khác biệt, cách Đức Chúa Trời làm điều đó! Đức Thánh Linh là đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời để dẫn dắt Hội thánh, không phải là một giám mục. Đức Thánh Linh, đó là điều, đó là hiến chương của họ. Và từ ngày đó, cho đến nay, đó là hiến chương của mọi đứa trẻ được tái sinh thực sự: Đức Thánh Linh.

240 Bây giờ, sau hai ngàn năm, thưa các bạn...Chúng ta đang kết thúc. Bây giờ, sau hai ngàn năm, con người quyết định có con đường của mình. Anh ta đã tự lập một hiến chương. Anh ta đã tự lập ra nền đạo đức. Và con người đã làm gì? Đã có, bởi nó, một sự sa ngã lớn ra khỏi Lễ thật. Họ đã rời khỏi...Người ta không biết phải làm gì. Tín điều, giáo phái, tất cả các loại chủ nghĩa, những cảm giác, và mọi người nói, “Kinh Thánh nói *điều này*.” Họ sẽ lấy phần *này* của Nó, nhưng sẽ không lấy phần *kia* của Nó. Họ không tuân theo hiến chương, do đó họ lạc đường. Và sau tất cả những năm này, khi chúng ta có chín trăm tổ chức khác nhau của Cơ-

đốc giáo, và mỗi người lên án người kia, và nói, “*Điều này* đúng, và *họ sai*; và *điều này* đúng, và *điều kia sai*,” và vân vân. Và những người đáng thương rất bối rối họ không biết điều gì đúng và sai.

241 Chúng ta cần điều gì? Chúng ta cần trở lại đường lối, trở lại với điều lệ. Chúng ta cần điều gì? Chúng ta cần một dấu hiệu Kinh Thánh chân thật về Lễ thật. Một Lễ thật Phúc âm được chứng thực là những gì Hội thánh cần cho con đường thời kỳ cuối cùng này. Đức Chúa Trời đã hứa ban cho họ một dấu hiệu cho thời sau rốt này.

242 Anh em có nhớ khi Chúa Jêsus đang phán và nói, “Nữ hoàng phương nam sẽ dấy lên trong ngày sau rốt, sẽ sống lại và định tội dòng dõi này”? Bà đến từ nơi xa nhất của thế giới, để nghe sự khôn ngoan của Sa-lô-môn. Ông có một linh phân biệt. Thật bà đã đi xa đến như vậy, để thấy linh phân biệt đó! Ngài phán, “Một người vĩ đại hơn Sa-lô-môn đang ở đây.”

243 Ngài, cũng nói, “Như trong...giống như tiên tri Giô-na. Giô-na, khi ông ở trong bụng cá voi trong ba ngày đêm, vậy Con Người cũng phải ở trong lòng đất, ba ngày đêm.” Và Ngài phán, “Một dòng dõi gian ác và gian dâm sẽ tìm kiếm một dấu hiệu.” Nếu đây không phải là dấu hiệu đó, hay thế hệ đó, tôi không biết nó ở đâu: một thế hệ tà dâm, đi nhà thờ, gian ác, yếu đuối. Họ sẽ tìm kiếm một dấu hiệu, và Ngài phán họ sẽ có được nó. “Vì như Giô-na đã ở trong bụng cá voi trong ba ngày, thì Con Người cũng sẽ ở trong lòng trái đất vậy.” Nhưng sẽ có một sự sống lại, giống như Giô-na ra khỏi bụng cá voi.

244 Ma-la-chi, chương thứ 4, đã hứa với chúng ta rằng trong những ngày sau rốt, rằng, “Sẽ có một Sứ điệp khiến lòng con cái trở lại với Đức tin của các tổ phụ, Đức tin nguyên thủy của các tổ phụ.” Họ đã hứa điều đó. Chúa Jêsus đã hứa điều đó. Đức tin của những tín hữu thời kỳ cuối cùng sẽ thấy dấu hiệu Đấng Mê-si nguyên thủy. Để ý. Nếu Ngài đã sống lại từ kẻ chết, và những tín điều đã gạt bỏ Ngài, suốt những năm này, và chối bỏ Lễ thật đó, thì điều mà chúng ta phải tìm kiếm, trong những ngày sau rốt, là sự quay trở lại với—với Đức tin nguyên thủy, trở lại với Đức tin của các tổ phụ ngũ tuần ban đầu.

²⁴⁵ Và họ đã thấy sự sống lại của Ngài. Và ngày nay chúng ta đang thấy sự sống lại của Ngài, dấu hiệu của sự sống lại của Ngài. Giô-na, ba ngày đêm đã ở trong bụng cá voi, và vào ngày thứ ba ông sống lại từ cá voi. Chúa Jêsus đã sống lại từ kẻ chết, sau khi được ba ngày trong bụng của nó. Hai ngàn năm Ngài đã vắng mặt trong hội thánh. Nhưng Ngài đã hứa, qua Giô-ên, “Những gì sâu keo để lại, sâu bướm đã ăn. Nhưng Ta sẽ phục hồi, Chúa phán, tất cả những gì sâu keo, và sâu bướm, và châu chấu, và vùn vùn, ăn hết. Ta sẽ khôi phục nó trong những ngày sau rốt.”

²⁴⁶ Nhà tiên tri nói, “Sẽ có Sự Sáng vào lúc chiều tối.” Cùng một mặt trời chiếu sáng ở phương đông cũng chiếu sáng ở phương tây. Đó là một ngày, một ngày đen tối. Họ đã gia nhập, và đưa ra những tín điều và các thứ. Nhưng vào lúc chiều tối nó sẽ có Ánh sáng: cùng một mặt trời, cùng những kết quả như vậy, cùng những dấu hiệu, cùng những điều kỳ diệu, thì giờ chiều tối.

²⁴⁷ Ngài đã chứng minh chính Ngài là Đấng Mê-si như thế nào? Bây giờ, câu hỏi là, sau hai ngàn năm bị chỉ trích nặng nề chống lại nó, Ngài có còn là Đấng Mê-si không? Ồ, Ngài là gì lúc đó, Hê-bơ-rơ 13:8 nói, “Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Những gì Ngài đã có lúc đó, Ngài phải giống như vậy ngày hôm nay. Ngài đã chứng minh chính Ngài là Đấng Mê-si như thế nào? Theo Lời Đức Chúa Trời. “Vì Đức Chúa Trời đã phán,” qua Môi-se, “Chúa là Đức Chúa Trời các ngươi sẽ đẩy lên một đấng tiên tri giống như ta.”

²⁴⁸ Đó là lý do tại sao người đàn bà bên giếng, khi Ngài nói với bà những tội lỗi của bà, “Ồ,” bà nói, “thưa Ngài, tôi nhận biết Ngài là một đấng tiên tri. Chúng tôi biết khi Đấng Mê-si đến Ngài sẽ nói với chúng tôi những điều này.”

Ngài phán, “Ta là Đấng ấy, mà đang phán với ngươi.”

²⁴⁹ Bà chạy thật nhanh và nói với những người trong thành phố. “Hãy đến, xem một Người đã bảo tôi những gì tôi đã làm. Đây chẳng phải là chính Đấng Mê-si sao?” Và dân sự đã tin điều đó, bởi vì họ đang trông đợi dấu hiệu Đấng Mê-si đó, bốn trăm năm không có một vị tiên tri nào.

²⁵⁰ Chúa Jêsus phán, “Như việc đã xảy ra trong thời của Lót thể

nào, thì sự đến của Con Người cũng sẽ như vậy,” khi Đức Chúa Trời bày tỏ chính Ngài trong một thân thể xác thịt, ăn thịt—thịt của một con bê, đã uống sữa bò, và ngồi ở đó trước họ. Đức Chúa Trời, Đức Giê-hô-va, Ngài đã bày tỏ trong xác thịt, với lưng Ngài quay về trại, và bảo những gì Sa-ra đang nói về trong trại.

²⁵¹ “Sẽ có Ánh sáng vào lúc chiều tối.” Lời được chứng thực của Đức Chúa Trời là dấu hiệu của thời đại mà chúng ta đang sống. Nó sẽ là Sự Sáng. Và Ngài đã hứa, qua Ma-la-chi 4, qua nhiều chỗ của Kinh Thánh, rằng những người ở thời kỳ cuối cùng sẽ thấy sự biểu lộ giống như họ đã thấy, bởi vì Ngài không thể thay đổi dấu hiệu đó. Ngài đã hứa điều đó.

²⁵² Bây giờ, chúng ta đã nghe Ngài nói tiếng lạ trên Đồi Sọ. Chúng ta đã thấy Ngài làm tất cả những điều mà Ngài đã làm. Chúng ta đã thấy Hội thánh sứ đồ ở đó lúc ban đầu, cách mà Hội thánh sứ đồ đó, những động thái mà họ đã thực hiện. Chúng ta thấy nó quay trở lại ngay trong Hội thánh ở đây trong những ngày sau rớt. Đó là gì? Đó là Đức Chúa Trời, đang chứng thực, giống như Ngài đã làm với Môi-se, giống như Ngài đã làm qua các thời đại. Ngài đã cung cấp một cách để chúng ta có thể không bị lừa dối, để chúng ta sẽ biết. Chúa Jêsus đã phán, trong Giảng 14:12, “Kẻ nào tin Ta, những dấu hiệu Ta làm, những việc Ta làm, người ấy cũng sẽ làm.” Đó sẽ là nó. Bây giờ, nếu Ngài đã chết và Ngài đã chết, thì công việc của họ chấm dứt. Nhưng nếu Ngài sống lại, thì công việc của Ngài vẫn tiếp tục như nó đã có, vì Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Anh chị em tin điều đó không?

²⁵³ Hãy lắng nghe. Cho phép tôi nói điều này: Chúa Jêsus đã chứng minh Ngài là Đấng Mê-si, bởi những dấu hiệu Kinh Thánh về Đấng Mê-si. Ngài đã chứng minh điều đó. Ngài đã làm vậy. Bây giờ, xin Chúa cho tôi chứng minh rằng Ngài vẫn không hề thay đổi. Anh chị em tin điều đó không? Ngài đã chứng minh điều đó. Ngài đã. Ngài đã chứng minh Ngài đã có. Xin cho tôi, bởi ân điển của Đức Chúa Trời, chứng minh Ngài là vậy. Ngài đã chứng minh Ngài đã có. Bây giờ chúng ta hãy chứng minh rằng Ngài là vậy. Đó chính xác là những gì Ngài đã hứa. Đó là những gì Ngài đã phán. Đó là cách Ngài đã phán bảo. “Và những dấu hiệu này sẽ

đi theo những người tin.”

254 Đó là gì? Đường lối sẵm sẵn của Đức Chúa Trời, đường lối phục sinh. Điều mà mang một người từ sự ngu dại của mình, vào trong Ánh sáng của Phúc âm; mang người đó từ một bộ óc tri thức, giống như một chế độ vĩ đại nào đó của một cỗ máy, và hạ mình xuống trước Đức Chúa Trời.

255 “Ồ,” anh em nói, “người đó thật thông minh, Anh Branham à. Anh ấy đã có bốn bằng cấp. Anh ấy có bằng Cử nhân Văn chương. Anh ấy có tất cả *điều này*.” Tôi không quan tâm anh ta có gì. Người đó sẽ phải quên mọi điều mình đã học, để biết Đấng Christ. Đúng vậy. Người đó sẽ phải tự hạ mình và tránh xa bất cứ điều gì thế gian đã làm với mình.

256 Và anh em học biết Đấng Christ bởi sự khiêm nhường, tin Ngài. Đó là lúc chiều tối. Tôi đã nói gì ở đây, lúc ban đầu? Tôi đã nói về điều gì ở đây? *Chấp Nhận Đường Lối Sẵm Sẵn Của Đức Chúa Trời Vào Thời Cuối Rồi*. Mỗi người trong những người này, mỗi lần qua Kinh Thánh, qua thiên nhiên, chúng ta thấy...

257 Bây giờ, Đức Chúa Trời không lấy một cái cây ngày hôm nay, và làm cho nó thành cái gì khác, và rồi ngày mai làm cho nó thành cái gì khác. Không. Ngài làm cho, ngày hôm nay—ngày hôm nay, nhựa cây đi xuống, ngày mai nó trở lại theo cách khác, và lần sau Ngài có kéo nhựa cây ra không? Không.

258 Ngài vẫn đi đúng hướng. Và mỗi người trong những người này mà chúng ta đã nói về, qua Kinh Thánh, Đức Chúa Trời ở lại ngay trên đường lối của Ngài với họ, chính xác bởi Lời Ngài. Không phải một câu nào trong chúng nhưng những gì chính xác dựa trên Lời Ngài, tất cả qua Kinh Thánh, chính xác trên Lời Ngài.

259 Rồi khi anh em nói, “Ồ, tôi hoàn toàn dựa trên Lời Ngài,” thì Ngài chứng thực đó là Lễ thật.

260 Bây giờ Ngài vẫn ở trên đường lối, tối nay, nếu chúng ta chỉ tin điều đó. Anh chị em sẽ làm điều đó chứ? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.]

261 Chúng ta hãy cúi đầu. Bây giờ, thật sự cung kính hết sức, trong chốc lát.

262 Đường lối sẵn sẵn của Đức Chúa Trời, để Ngài có thể mang những người tin đến với một Đức tin được Cất lên. Đường lối của Đức Chúa Trời, đường lối sẵn sẵn của Ngài, để mang các tín hữu đến với Đức tin Cất lên.

263 Trước khi tôi kêu gọi tin nhận, tôi muốn nói điều này. Tôi cảm thấy được dẫn dắt để làm điều này. Có những người đau trong nhà không? Hãy giơ tay lên.

264 Tôi sẽ yêu cầu anh em vui lòng thật im lặng, ngồi yên, chỉ một phút nữa. Bây giờ, chúng ta sẽ đi ra trong năm phút nữa, nếu anh em thật sự cung kính.

265 Bây giờ, hãy xem, anh em, khi anh em đang làm phiên, anh em đang làm phiên người nào đó.

266 Tôi đã có toàn bộ sự việc dưới sự điều khiển của Đức Thánh Linh. Tôi phải có nó, để làm điều này. Đức Chúa Trời đã hứa. Không phải tôi. Chính Ngài đã thực hiện lời hứa.

267 Bây giờ, theo như tôi biết, có một số người ở đây mà tôi biết. Có một số điều tôi không biết. Tôi thực sự có thể thấy khoảng, tôi cho là, khoảng bốn người mà tôi biết. Và một trong số họ là Anh Williams ở đây, và Anh Rose. Tôi biết họ. Và Mẹ Sharrit đang ngồi ở cửa. Tôi, dĩ nhiên, tôi biết chị ấy. Đây là Chị Williams đang ngồi ở đây. Tôi biết chị ấy.

268 Và người phụ nữ này đang ngồi ngay tại đây, khoảng hai hàng ghế phía trước tôi ở đây, chị ấy làm việc tại một cửa hàng bán đồ khô, và là một người bạn của gia đình. Tôi không biết tên chị ấy, nhưng tôi tin chị ấy là thành viên của nhà thờ Anh Outlaw ở trên kia. Tôi nghĩ điều đó đúng.

269 Và rồi tôi thấy Anh Dauch và Chị Dauch, từ Ohio, đang ngồi ở đây. Tôi đã nghe Anh Sothmann, ở đâu đó phía sau đó, nói “amen,” cách đây một lát. Tôi quan sát. Đó là về tất cả những gì tôi thấy và biết ở đây.

270 Bao nhiêu người trong số các bạn bị đau, và biết rằng tôi không biết các bạn, hãy giơ tay lên, điều đó biết tôi không biết gì về các bạn, hãy giơ tay lên. Được rồi. Các bạn chỉ có đức tin bây giờ và tin.

271 Bây giờ, nếu tôi đã nói với anh chị em Lẽ thật, Đức Chúa Trời có trách nhiệm chứng thực Lời đó là Lẽ thật. Đúng thế không? Nó đúng. Vậy thì, đó sẽ là đường lối được sẵm sẵn vậy, theo những gì tôi đã nói tối nay. Đó là đường lối sẵm sẵn của Đức Chúa Trời để nói với anh chị em, “*Đây là Lẽ thật.*”

272 Bởi vì, bất cứ ai cũng biết rằng điều đó hoàn toàn không thể được. Nó sẽ là một phép lạ mà khoa học không thể giải thích được. Anh chị em không thể giải thích một phép lạ. Nó vượt ra ngoài sự giải thích. Và nếu Đức Chúa Trời sẽ phán ở đây, tối nay, với một người mà ắt biết rằng tôi là người lạ đối với họ, và nói với họ những gì họ đã làm, hoặc những gì họ không nên làm, hoặc những gì họ sẽ làm, hay những gì họ nên làm, hay điều gì đó, giống như Chúa Jêsus đã làm khi Ngài còn ở đây trên đất. Ngài đã bày tỏ chính Ngài cho công chúng biết rằng đó là dấu hiệu Đấng Mê-si. Bao nhiêu người biết điều đó, hãy nói, “A-men.” [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Thế thì, hội thánh tin điều đó. Đó là cách duy nhất. Dân sự, khi Ngài làm điều đó, họ...

273 Người đàn bà chạm vào gấu áo Ngài. Ngài quay lại, nói, “Ai đã sờ đến Ta?” Về mặt thể chất, Ngài không cảm nhận được bà, nhưng chính đức tin của bà đã làm điều đó.

274 Bây giờ, anh em có thể có loại đức tin đó nếu anh em chỉ cầu nguyện và nói, “*Lạy Đức Chúa Jêsus, xin cất đi mọi nghi ngờ khỏi con. Xin cất đi những nghi ngờ của con, và để con tin điều này. Con đang rất cần. Và con đang đến, tối nay, vì Kinh Thánh nói rằng Chúa Jêsus Christ là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm có thể cảm thương sự yếu đuối của chúng ta.*”

275 Anh em có biết, dấu hiệu này, phép lạ này, đã không được thực hiện trong lịch sử kể từ cái chết của sứ đồ cuối cùng không? Đúng vậy. Tôi vừa đọc qua những—những...tất cả những cuốn sách lịch sử mà tôi biết, *Những Babylon* của Hislop. Tôi đọc qua *Sách Những Người Tử Vĩ Đạo của Foxe*. Tôi đọc qua các giáo phụ tiên Nicene, Hội đồng Nicaea, và hậu Nicaea. Tôi đọc qua tất cả những quyển sách đó. Không một nơi nào tôi đã thấy điều đó, trong lịch sử của Martin Luther, John Wesley, cuộc phục hưng đầu tiên, cuộc phục hưng xứ Wales. Họ đã khóc lóc, la hét, ngợi khen Đức Chúa Trời, cuối cùng bắt đầu việc nói tiếng lạ. Và rồi

đây được cho là dấu hiệu cuối cùng. Đó là điều cuối cùng mà Sô-đôm đã nhìn thấy trước khi nó bị đốt cháy.

²⁷⁶ Và nên nhớ, Ngài đã không bày tỏ điều đó cho Sô-đôm. Ngài đã bày tỏ điều đó cho Áp-ra-ham, người được chọn và được tuyển chọn. Và ân tứ sẽ không đến với các giáo hội thế gian ở ngoài đây, nếu anh em để ý. Nó sẽ đến với Hội thánh được chọn. Đó là những người được hưởng lợi bởi nó. Họ là những người sẽ nhận được nó.

²⁷⁷ Nếu nó được thực hiện ở ngoài đó, họ sẽ nói giống như họ đã làm khi Ngài thực hiện nó, “Hắn là Bê-ên-xê-bun, một thầy bói.” Và bất cứ ai cũng biết về thầy bói, thậm chí biết đó là—đó là một điều điên rồ để nói. Họ không biết nguyên tắc đầu tiên của thần giao cách cảm hay bói toán. Đó là công việc của ma quỷ, cố gắng sao chép công việc của Đức Chúa Trời.

²⁷⁸ Đức Chúa Trời tỏ cho thấy một tiên tri; ma quỷ có một người đồng bóng. Cả hai khá gần nhau. Chúa Jêsus phán nó hầu như sẽ đánh lừa những người được Chọn, nếu có thể được. Đó là sự thật. Chúng ta có rất nhiều—rất nhiều sự giả mạo. Ngài phán, “Nhu Giam-be và Gian-nét đã chống trả Môi-se thế nào, thì những người có tâm trí thối nát này cũng sẽ chống trả, liên quan đến Lễ thật thế ấy. Nhưng sự điên rồ của họ sẽ bị lộ ra.”

²⁷⁹ Bây giờ, trong Danh Chúa Jêsus Christ, Con Đức Chúa Trời, tôi điều khiển cử tọa này dưới sự kiểm soát của mình, nhưng vì Đức Thánh Linh, bởi Đức Thánh Linh, trong Danh Chúa Jêsus Christ.

²⁸⁰ Tôi yêu cầu các bạn, như những người tin, các bạn đừng di chuyển. Ngồi yên. Và các bạn tin rằng Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi, rằng tôi ở đây để bày tỏ những công việc của Ngài và đường lối của Ngài.

²⁸¹ Tôi đã rất miễn cưỡng về những điều này, mười lăm, mười sáu năm tôi đã ở trên cánh đồng truyền giáo. Nhưng có một giờ sắp đến khi điều gì đó sắp xảy ra. Sứ điệp sẽ đi đến một quốc gia khác, một dân tộc khác. Nhưng trong khi chúng ta ở trong sự Hiện diện của Đấng Thánh của Ngài...Hội thánh ở nước Mỹ, tôi tin, gần như được gọi ra. Nó đã xong, Nó đã được rửa sạch, Nó đã

sẵn sàng, Hội thánh thật. Đạo đức giả vẫn còn. Nhưng Hội thánh thật là một Hội thánh thật sự, để bắt đầu với, sự sanh lại, được định trước cho sự kêu gọi của Đức Chúa Trời.

²⁸² Nếu anh chị em tin hết lòng, tôi yêu cầu anh chị em cầu nguyện và nói, “Lạy Đức Chúa Jê-sus,” trong lòng anh chị em, “xin cho con chạm vào vạt áo Ngài. Và làm sao con biết Ngài vẫn là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm? Xin phán với con qua môi miệng của Anh Branham. Và nếu anh ấy đã nói với con Lễ thật, mà, con tin anh ấy đã nói.”

²⁸³ Tin chắc đề cập đến điều đó trong lời cầu nguyện của anh em, bởi vì Ngài đã bảo tôi, “Nếu người làm cho dân sự tin người.” Đó là điều duy nhất...anh em...Ngài không thể làm nhiều công việc quyền năng, bởi vì họ không tin Ngài. Đừng tin tôi như Ngài, nhưng hãy tin rằng Ngài đã sai tôi. Và tôi ở đây để bày tỏ Ngài. Ngài đã chứng minh rằng Ngài đã có. Cầu xin Đức Chúa Trời giúp tôi chứng minh rằng Ngài đã sống lại từ kẻ chết, Đấng Mê-si, hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

²⁸⁴ Bây giờ cứ cầu nguyện. Tôi đang quan sát và chờ đợi. Chỉ cầu nguyện. Và nếu Chúa sẽ ban cho điều đó, và sẽ chứng minh với anh chị em rằng đây là dấu hiệu thời kỳ cuối cùng, anh chị em sẽ bước đi trong Sự Sáng chứ? Anh chị em sẽ tin Ngài, có đức tin nơi Ngài không? Ngài không phải là người xem trọng con người. Chỉ có đức tin, mọi lúc, mọi nơi. Bây giờ, trong khi anh chị em cúi đầu, tôi đang cảm ơn Chúa.

²⁸⁵ Đây là Ánh Sáng mà anh em thấy trong bức hình. Ngài đang ở ngay đây trong căn phòng này bây giờ. Và tôi thấy Nó ngay bên cạnh một người đàn bà đang ngồi bên phải tôi. Bà đang cầu nguyện cho một đứa con trai đang gặp khó khăn. Chỉ đừng nghi ngờ. Hãy có đức tin.

²⁸⁶ Bên trái tôi có một người đàn bà, và bà ấy sợ hãi. Bà ấy sợ rằng mình bị ung thư. Bà ấy rất bối rối về điều đó. Tôi hy vọng bà không bỏ lỡ nó. Người đàn bà đã cố gắng, trong một thời gian dài, để cố gắng đi vào. Bà ấy sợ. Bà ấy không đến từ đây. Bà đến từ một thành phố khác. Và thành phố là một thành phố nhỏ hơn thành phố này, mặc dù nó nằm về phía nam cách đây. Nó ở bên cạnh một ngọn núi. Đó là Tucson. Bà ấy tên là Bà Bach. Bà tin

không? Bà sẽ chấp nhận sự chữa lành của mình chứ? Được rồi. Đừng sợ điều đó nữa. Đức tin của bà làm cho bà khỏe mạnh.

²⁸⁷ Một quý bà tên là Bà Hushey. Đừng quên. Đức Chúa Trời có thể chứng minh người con trai đó vô tội, nếu bà tin hết lòng. Đừng nghi ngờ. Hãy có đức tin. Hãy tin.

²⁸⁸ Một phụ nữ đang ngồi ở đây phía bên phải tôi, bà ấy đang bị đau tim. Tên bà ấy là Bà Cloud. Nếu bà tin hết lòng, chấp nhận sự chữa lành của mình, Đức Chúa Trời Toàn Năng sẽ làm cho bà khỏe mạnh. Bà sẽ tin điều đó chứ? Được rồi. Bà tin hết lòng.

²⁸⁹ Một phụ nữ ở phía sau bên phải tôi, ở hàng ghế bên phải, mặc áo dài tối màu. Bà Yates, hãy tin bằng cả tấm lòng, và bệnh đau lưng của bà sẽ biến mất. Ồ, chao ôi!

²⁹⁰ Anh chị em yêu Ngài không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Anh chị em tin Ngài không? [“A-men.”] Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi không? [“A-men.”] Bây giờ, nếu Ngài chứng minh điều đó, và anh chị em thấy rằng nó đúng, và những người đó sẽ làm chứng tôi chưa bao giờ thấy họ trong đời.

²⁹¹ Nhưng, hãy xem, bây giờ, nếu anh em nhận lời tôi vì những gì tôi đang nói, nếu các bạn tin hết lòng và đặt tay lên nhau, các bạn sẽ được chữa lành nếu các bạn chỉ tin điều đó với cả tấm lòng. Đó là dấu hiệu của thời cuối rốt.

²⁹² Bây giờ hãy đặt tay lên nhau, anh chị em sẽ cầu nguyện cho nhau. Nếu bạn là tội nhân, hãy xưng nhận tội lỗi của bạn. Nếu bạn là người sa ngã, hãy thú nhận rằng bạn sai. Nếu bạn bị đau, hãy xưng nhận rằng bạn muốn được chữa lành, và nói, “Con tin Ngài, Đức Chúa Trời ôi.”

²⁹³ Bây giờ, Kinh Thánh không bao giờ nói, “Chỉ những lời cầu nguyện của William Branham sẽ làm điều này.” Nhưng Ngài phán, “Những dấu hiệu này sẽ theo sau những kẻ tin. Nếu họ đặt tay trên người đau, người đau sẽ bình phục.” Anh chị em tin điều đó không?

²⁹⁴ Bây giờ, bao nhiêu lần, tôi đã ở với anh chị em bao lâu rồi, Phoenix? Đây là khoảng mười bảy năm, tôi đã đến đây. Anh chị em đã bao giờ thấy nó được chứng minh là sai một lần chưa? Có

phải nó luôn luôn chính xác như cách Đức Thánh Linh đã phán không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Qua hàng ngàn lần hàng ngàn, và qua vô số lần; bao nhiêu lần trên khắp thế giới, của tất cả các quốc gia, và các chủng tộc, các thứ tiếng, và các dân tộc; đó là Chúa Jêsus Christ, không phải anh em của bạn. Và tôi đang trích dẫn Lời Ngài cho anh em. “Những dấu hiệu này sẽ đi theo những người tin. Nếu họ đặt tay trên người đau, người đau sẽ bình phục.”

²⁹⁵ Bây giờ hãy đặt tay lên người nào đó và cầu nguyện cho họ. Anh em đừng...Đừng cầu nguyện cho chính mình bây giờ, bởi vì họ đang cầu nguyện cho anh em. Anh chị em cầu nguyện cho họ. Và bây giờ chúng ta hãy cúi đầu trong sự Hiện diện uy nghiêm của Chúa Jêsus Christ, Đấng chứng minh chính Ngài ở giữa chúng ta. Bây giờ, Ngài là Đức Chúa Trời của anh em, cũng giống như Ngài là Đức Chúa Trời của tôi. Bây giờ anh chị em cầu nguyện theo cách anh chị em làm trong nhà thờ của mình. Hãy cầu nguyện cho người đó mà họ đã đặt tay trên anh chị em. Anh chị em cầu nguyện lại cho họ, và tin vào Đức Chúa Trời.

²⁹⁶ Hãy xưng nhận tội lỗi của mình, nói, “Con sai rồi, Chúa ôi. Con là người nghi ngờ; con sẽ không còn nghi ngờ nữa. Con đang tin ngay bây giờ rằng Ngài sẽ chữa lành con.”

²⁹⁷ “Xin chữa lành người này, Chúa ôi. Xin chữa lành người đàn bà này. Xin chữa lành người nam này. Xin chữa lành người đàn bà này. Chữa lành đứa bé. Xin chữa lành cô gái trẻ, chàng trai trẻ.”

²⁹⁸ Ôi Chúa là Đức Chúa Trời, Đấng Tạo Hóa của trời và đất, làm sao chúng con có thể ngồi ở đây, Chúa ôi? Điều này phải mang đến một Đức tin Cất lên, một quyền năng của Đức Chúa Trời mà sẽ nâng toàn bộ cử tọa này, Chúa ôi, lên những đỉnh cao hơn, và trong sự vinh hiển của Đức Chúa Trời.

²⁹⁹ Xin để ma quỷ đã trói buộc những người này, thả họ ra; dựa trên lời—lời hứa của Đức Chúa Trời mà con tin vào, dựa trên Kinh Thánh mà con dạy, dựa trên Đức Chúa Trời Đấng chứng minh rằng đó là Kinh Thánh, mà chứng minh rằng Ngài là Đức Chúa Trời của Kinh Thánh. Sau hai ngàn năm, Ngài vẫn sống giữa chúng con tối nay, đã sống lại từ kẻ chết, hôm qua, ngày

nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Dựa trên nền tảng của Huyết đổ ra của Ngài, và Bản thể hằng sống của Ngài, Sự Hiện diện, sau hai ngàn năm, Tôi thách thức ma quỷ với tất cả linh không hiệu lực của nó về sự đau ốm và bệnh tật, hãy buông thả những người này ra, trong Danh Chúa Jêsus Christ. Hãy ra khỏi họ, để họ có thể đi tự do. Hãy buông tha tội nhân đó. Hãy buông tha kẻ sa ngã đó. Hãy buông tha cho người đàn ông hay người đàn bà đau ốm đó. Tôi tuyên bố sự chữa lành của họ, sự cứu rỗi của họ, trong Danh Chúa Jêsus Christ, Con Đức Chúa Trời. Hãy lia khỏi họ, hỡi tà linh ô uế, gian ác, ô uế của sự vô tín và nghi ngờ. Hãy ra khỏi hội thánh này, khỏi đám người này, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

³⁰⁰ Tôi tin. Tôi tin rằng lời cầu nguyện của đức tin đã được cầu nguyện. Tôi muốn anh chị em làm điều gì đó bây giờ. Ngay tại nơi các bạn đang ở, lái xe xuống một cột trụ trong tâm trí bạn, “Ngay tại đây trên chỗ ngồi này, đêm nay, khi tôi đứng và nghe Lời, thấy Đức Chúa Trời chứng thực Lời Ngài, chứng minh rằng Nó đúng, lời cầu nguyện của đức tin đã được cầu nguyện cho tôi. Nếu ma quỷ sẽ cố gắng nói với tôi lần nữa rằng tôi bị đau, hay bất cứ điều gì sai trật, tôi sẽ đưa nó trở lại ngay với cột trụ này. Ngay bây giờ lời cầu nguyện của đức tin đã được cầu nguyện cho tôi, và tôi được cứu khỏi bệnh tật. Tôi được cứu khỏi tội lỗi của mình. Tôi là con cái của Đức Chúa Trời, và tôi sẽ không phục vụ cho những lời dối trá của ma quỷ nữa. Tôi là đầy tớ tự do của Đức Chúa Trời.” A-men. Anh chị em sẽ làm điều đó chứ? Hãy nói, “A-men.” [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Hãy giơ tay lên và nói, “Tôi tin điều đó.” [“Tôi tin điều đó.”] A-men. A-men.

³⁰¹ Đối với tôi, điều đó không có gì bàn cãi. Công việc đã xong. Tất cả đã qua rồi. Đức Chúa Trời đã phán vậy, và điều đó chứng minh nó. Làm sao Ngài có thể làm điều gì khác ngoài việc chứng thực Lời Ngài? Nếu Ngài sẽ chứng thực Nó cho tôi, Ngài có thể chứng thực Nó cho các bạn. Anh chị em tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Được rồi.

³⁰² Chúng ta hãy đứng trên đôi chân của mình và ngợi khen Ngài, thế thì, dâng lên Ngài tất cả sự ngợi khen và vinh hiển. A-men. Được rồi. Vinh hiển thay Đức Chúa Trời!

³⁰³ Cảm ơn Ngài, Đức Chúa Jêsus ôi. Chúng con yêu Ngài. Chúng con ngợi khen Ngài. Chúng con chấp nhận những điều này. Chúng con tin rằng Ngài làm điều đó cho chúng con bây giờ. Ngài là Đấng Cứu Rỗi chúng con. Ngài là Đấng Chữa Lành chúng con, và chúng con yêu mến Ngài vì điều đó. Đáng chúc tụng Danh Chúa, đến đời đời. Xin tiếp nhận những người này, Chúa ôi, và xin cho họ là những đầy tớ của Ngài từ bây giờ, qua Danh Chúa Jêsus.

Xin Chúa ban phước cho anh chị em.

63-0115 Chấp Nhận Đường Lối Sẵn Sẵn
Của Đức Chúa Trời Vào Thời Cuối Rốt
Hội Thánh Của Mọi Dân Tộc
Phoenix, Arizona Hoa Kỳ

VIETNAMESE

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org